

大理
奇鄉
คดี
รัก
ซ่อน
แหม่ 1
ผีเสื้อตัวหล่น

Anyway 安妮薇 เขียน
จั่วฉาง แปล

คำนำ

มากกว่ารักขอน่านักอ่านทุกท่านมารู้จักกับ 'คดีร้อนซ่อนปมรัก
แห่งศาลตำหลิ' นิยายรักโรแมนติคเรื่องใหม่ 3 เล่มจบที่ออกวางจำหน่าย
พร้อมกันไม่ทำให้นักอ่านต้องรอนานแน่นอน อีกทั้งยังได้นักเขียนคนใหม่
ล่าสุดอย่างคุณ Anyway มาเปิดผลงานแนวใหม่ที่เรียกว่า Erotic Art
ซึ่งจะมีฉากความรักระหว่างพระ-นางที่ทำให้ทุกท่านต้องใจเต้นแรง รวมถึง
มีฉากตลกและน่ารักของเหล่าตัวละครที่จะทำให้เราได้ยิ้มแยม และอาจ
เสียน้ำตาตามอารมณ์ความรู้สึกของพระ-นางด้วย สิ่งที่ขาดไม่ได้เลยก็คือ
คดีต่างๆ ที่มีปมเล็กปมน้อยรอให้เราได้เดินทางไปเก็บหลักฐานไขคดี
ร่วมกับพระ-นาง เรียกได้ว่าครบทุกรสชาติในเรื่องเดียวเลยละ

เมื่อศาลตำหลิได้รับพระราชโองการให้มารับช่วงต่อคดีฆ่าข่มขืน
ต่อเนื่องที่ว่าการเมืองหลวง โดยฮ้องเต้ได้ส่ง 'ซูโม่อี้' เสนาบดีศาลตำหลิ
ซึ่งเป็นหลานชายมาจัดการเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเอง ทำให้เขาได้พบกับ
'หลินหวนชิง' ขุนนางชั้นผู้น้อยคนหนึ่งซึ่งมีความลับที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้
แท้จริงแล้วนางเป็นสตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษมาถึงสิบสองปีตั้งแต่เข้า
สำนักศึกษาจนมาเป็นขุนนาง หากมีใครรู้เข้านางจะต้องมีความผิดฐาน
หลอกลวงเบี่ยงสูงและถูกสืบสาวประวัติจนพบว่านางคือบุตรสาวของ
ขุนนางต้องโทษประหารทั้งตระกูลที่รอดชีวิตมาได้ เรื่องราวกลับพลิกผัน
เมื่อทั้งสองคนมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกัน ความรัก-ใคร่-ผูกพันที่เกิดขึ้น
จะทำให้ชื่อจื่อผู้มีฐานะในราชสำนักผู้หนึ่งยอมทำในสิ่งที่ผิด ปกปิด
ความจริงเพื่อช่วยเหลือคนรักหรือไม่ ติดตามคดีร้อนคดีนี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ทันใดนั้นแสงเทียนก็สิ้นไหว หลินห้วนซึ่งรู้สึกว่ามีของนางกระชับขึ้น
เวลาต่อมานางก็อยู่ใต้ร่างของซูโม่อี้...

"ไม่มีทาง..." หลินห้วนซึ่งจ้องมองมุ้งและตะขอยกที่ยังคงสั่นไหว
ด้วยความรู้สึกอยากร้องไห้แต่ร้องไม่ออก "แค่รู้สึกว่าคุณดีขึ้นเล็กน้อย
เท่านั้น ท่านก็ได้คืบจะเอาศอกเสียแล้ว..."

นางพยายามผลักดันคนที่อยู่บนตัวนางออก แต่จิตใจที่เธอเป็นเหมือน
ภูเขาส่งที่ตั้งตระหง่าน ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

ซูโม่อี้พลิกตัวไปด้านหลัง ร่างกายของเขาก็ทับอยู่บนตัวนาง

"โธ้ย! ซูโม่อี้!" นางตะโกนเสียงดัง "หนักเหลือเกิน!"

ไม่มีการตอบสนอง...

หลินห้วนซึ่งผลักเขาอย่างสิ้นหวัง "ท่านทำเช่นนั้นซ้ำเจ็ดมากนะ!"

"อย่าขยับ..." เสียงหลังจากดื่มสุราของซูโม่อี้แหบแห้งด้วยความ
เมามายเล็กน้อย เขาขยับตัวและกอดนางแน่นขึ้น

แนะนำตัวละคร

* ชูโม่อี้

เสนาบดีศาลต้าหลี่ ขุนนางผู้โหดเหี้ยมอันดับหนึ่งของราชวงศ์ได้ มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองเซ็งจิ้ง เป็นหลานชายของฮ่องเต๋ มารับช่วงต่อทำคดีที่ว่าการเมืองหลวง

* หลินหวันซิง

หญิงสาวที่ปลอมตัวมาเป็นขุนนาง ตำแหน่งเจ้าหน้าที่จดบันทึกในที่ว่าการเมืองหลวง เป็นน้องร่วมสาบานของเหลียงเว่ยผิง สกุดเดิมคือเซียว เป็นคนมีจิตใจเมตตาและมองโลกตามความเป็นจริง

* เหลียงเว่ยผิง

เสมียนแห่งที่ว่าการเมืองหลวง เป็นพี่ชายร่วมสาบานของหลินหวันซิง ดูเป็นคนขี้ขลาดตาขาวผู้หนึ่ง ทว่าก็เป็นทีพึ่งพิงที่ดีให้แก่หลินหวันซิง ปราบปรามคดีต่ออีกฝ่ายด้วยใจจริง

* เว่ยซุ

ธิดาพระองค์เล็กของเจินฮองเฮา เป็นพระราชนัดดาแท้ๆ ของไทเฮา และนับว่าเป็นสหายเล่นกันมาตั้งแต่เด็กของชูโม่อี้ ถูกเลี้ยงดูอยู่ที่เจียงหนาน เนื่องจากในวัยเยาว์ร่างกายไม่แข็งแรง

* ช่งเจิ้งสิง

ราชาเลขาช่ง ตำแหน่งราชาเลขาธิการของราชสำนัก เคยเป็นเสนาบดีกรมอาญามาก่อน เป็นขุนนางมาหลายสิบปีแล้ว พัวพันกับคดีที่ชูโม่อี้รับผิดชอบอยู่

7

ภาพฝัน+ในพริบ

ต้นฤดูใบไม้ผลิเมืองเซ็งจึงมีฝนตกชุก ราวกับผ้าไหมผืนบางที่ปกคลุม
ผืนฟ้า ทำให้ลานที่รกร้างเงียบเหงาของที่ว่าการเมืองหลวงเปียกและ
ไปทั่ว

ที่บันไดหินหน้าห้องโถงใหญ่เสียงเว่ยผิงเสมียนแห่งที่ว่าการเมือง
หลวงก้าวเท้าถี่ๆ กลับไปกลับมาด้วยความร้อนใจ เหียบย่ำสายฝน
ในวสันตฤดูที่ตกพรำลงมาอย่างเจี๊ยบๆ ด้วยความกระวนกระวายใจ
เล็กน้อย

เสียงเด็กรับใช้ของที่ว่าการเมืองหลวงดังมาจากด้านหลัง "เสมียน
เหลียง รถม้าของใต้เท้าชูกอดอยู่ที่ประตูที่ว่าการเมืองแล้วขอรับ..."

"รู้แล้วๆ" หัวใจของเหลียงเว่ยผิงเต้นเร็ว เขาตึงแขนเสื้อขึ้นมา
เช็ดเหงื่อเม็ดเล็กบนหน้าผาก

วันนี้เป็นวันที่ศาลดำหลิได้รับพระราชโองการให้มารับช่วงต่อคดี

ฆ่าข่มขืนต่อเนื่องตั้งแต่ปีก่อนจากที่ว่าการเมืองหลวง เหลียงเว่ยผิง คาดการณ์ไว้นานแล้วว่าคดีนี้ร้ายแรง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าฮ่องเต้จะมี พระราชโองการให้ชูโม่อี๋เสนาบดีศาลต่ำลี้ซึ่งเป็นหลานชายของตนเอง มารับช่วงต่อที่ว่าการเมืองหลวงด้วยตนเอง

เวลานี้ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้เดินทางมาถึงหน้าประตูแล้ว ทว่าหลินหวนซิง เจ้าหน้าที่จัดบันทึกที่รับผิดชอบบันทึกคดีนี้มาโดยตลอดจนปานนี้ก็ยังไม่ปรากฏตัว ในแวดวงขุนนางคนที่ตำแหน่งต่ำกว่าเพียงครึ่งหรือหนึ่งขั้น มักยอมอดทนต่อการรังแกของขุนนางที่ตำแหน่งสูงกว่า ต่อให้เป็นคดีทั่วไปก็ไม่มีทางให้ผู้ตัดสินเป็นฝ่ายรอเจ้าหน้าที่จัดบันทึกโดยเด็ดขาด นับประสาอะไรกับผู้ที่นั่งอยู่ในห้องนี้วันนี้คือชูโม่อี๋ขุนนางผู้โหดเหี้ยม อันดับหนึ่งของราชวงศ์ใต้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองเซ็งจิง และไม่กลัว แม้แต่เหล่าทวยเทพและภูตผีปีศาจ...

ฝ่ามือที่ชุ่มเหงื่อของเหลียงเว่ยผิงถูไปมาบนแขนเสื้อกว้าง เขายืด คอยาวมองลงไปตามบันไดหินอีกครั้ง

"เสมียนเหลียง! เสมียนเหลียง!"

ท่ามกลางสายฝนโปรยปรายที่เลื่อนรางมีร่างผอมบางร่างหนึ่งวิ่งมา แต่ไกล ชูตขุนนางที่เดิมที่มีสีเทาอ่อนของเขากลายเป็นสีเข้มสลับกับ สีอ่อนเป็นจุดๆ เนื่องจากโดนน้ำฝน บริเวณหัวเขามียรอยเปื้อนน้ำโคลน ส่องวง ดูท่าทางอ่อนล้าและตื่นตระหนกยิ่ง

"เสมียนเหลียง!"

"ไปที่ใดมา"

หลินหวนซิงยังไม่ทันจะอ้าปากอธิบาย ไฟแห่งโทสะที่ระบับไว้ของ เหลียงเว่ยผิงก็พุ่งใส่หน้าเขาไม่ยั้ง

ดูเหมือนเขาจะคาดการณ์ไว้นานแล้วว่า จะต้องเจอกับสถานการณ์
เช่นนี้จึงเอียงกายไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็หลับตาแน่นและ
ค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วมองไปที่เสียงเว่ยผิงอย่างเงิบๆ ทำท่าทางรู้สึกผิด
เล็กน้อย

"ระหว่างทาง...ระหว่างทางเจอปัญหาคงน้อย จึงล่าช้าไปเล็กน้อย"

เวลานี้เสียงเว่ยผิงจึงสนใจที่จะมองดูหลินหวนซิง ใบหน้าเล็กๆ ที่
เดิมทีก็ขาวซีดอยู่แล้วเปื่ยงฝน ขนอ่อนตามผิวหนังถูกปกคลุมด้วย
หยดน้ำเล็กๆ ทำให้ใบหน้าดูซีดเผือกกว่าเดิมเล็กน้อย ขนตาที่ทั้งยาวและ
งอนหนามีเมื่อดมที่แวววาวสองหยดเกาะอยู่จะตกมิดกแหล่ง ดวงตากลมโต
สีดำเป็นประกายสดใสงดงามภายใต้ขนตาที่สั้นไหวเล็กน้อย แสดงความรู้สึก
เสียใจและรอยยิ้มขี้เล่น ทำให้คนเห็นแล้วก็หายโกรธเป็นปลิดทิ้งในทันใด
อยู่มาจนอายุเกือบสามสิบปีนี้เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นบุรุษที่มีรูปร่าง
หน้าตางดงามเช่นนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะลูกกระเดือกที่คอของหลินหวนซิง
เสียงเว่ยผิงก็อยากจะทดสอบด้วยตนเองจริงๆ ว่า...ความคิดของเขา
พลันถูกขัดจังหวะและความโกรธที่เขาต้องการระบายก็หายไปอย่าง
ไร้ร่องรอย

"เช็ดหน้าเสีย!" เสียงเว่ยผิงหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกมาจากเอว
อย่างอารมณ์ไม่ดี ก่อนตอบๆ ไปที่ใบหน้าของหลินหวนซิง

หลินหวนซิงรู้อยู่แกล้วว่าตนเองผิด จึงไม่โกรธอีกฝ่าย เพียงรับ
ผ้าเช็ดหน้ามาพร้อมกับยิ้มแฉ่ง หยิบสมุดเล่มเล็กที่เปื่ยงตรงมุมออกมา
จากอกเสื้อแล้วเช็ดก่อน

สายตาของเสียงเว่ยผิงหยุดอยู่ที่สมุดเล่มเล็กครู่หนึ่ง นั่นเป็น
บันทึกการตัดสินใจที่หลินหวนซิงรวบรวมและเรียบเรียงเอง ด้านในล้วน

เป็นคดีที่ซูโม่อีเสนาบดีศาลต่ำห้เป็นคนจัดการทั้งหมด

หลังจากเช็ดสมุดเสร็จแล้วหลินห้วนซิงจึงเช็ดใบหน้าตนเองลงกว่าสองครั้ง ก่อนจะก้มลงไปเช็ดน้ำโคลนที่หัวเขา

"ถูกม้าหรือถูกรถม้าชนมาแล้ว" เหลียงเว่ยผิงถอนสายตาดออกจากตัวอีกฝ่ายพลางเอ่ยถามอย่างอารมณ์ไม่ดี

หลินห้วนซิงก้มหน้า ตอบด้วยน้ำเสียงอู้อี้ว่า "ไม่ใช่ ข้าเห็นสุนัขสีขาวตัวเล็กตัวหนึ่งตกลงไปในท่อระบายน้ำแล้วปีนขึ้นมาไม่ได้ จึงช่วยดึงมันขึ้นมา"

"เจ้า! แค่นี้..." เหลียงเว่ยผิงตกใจกับคำตอบนี้ เขาโกรธจนหายใจไม่ออก รวากับความโกรธอยู่ทีคหอยจนไอออกมาไม่หยุด

เสียงร่ำไห้ของเด็กรับใช้ตั้งขึ้นทางด้านหลังของคนทั้งสองอีกครั้ง "เสมียนเหลียง ไต่เท้าทูลเกล้าจะถึงห้องหรือแล้วขอรับ"

เวลานี้เหลียงเว่ยผิงจึงสงบอารมณ์ลงได้ ตบหน้าอกสองสามครั้ง แล้วดึงผ้าเช็ดหน้าที่หลินห้วนซิงเช็ดจนเต็มไปด้วยดินโคลนคืนมา ก่อนจะส่งเสียงฮึ่มที่ไม่ดังไม่เบาและเอามือไพล่หลังเดินจากไป

หลินห้วนซิงซึ่งรู้ตัวว่าตนเองผิดได้แต่กลืนหัวเราะแล้วเดินตามไปอย่างว่าง่าย

"มีของกินหรือไม่" เขาเอียงกายไปถามที่ข้างหูของเหลียงเว่ยผิง เหลียงเว่ยผิงตกตะลึงไปครู่หนึ่ง แล้วเอียงกายย้อนถามอีกฝ่าย "ขนมที่ให้เจ้านำกลับไปเมื่อวานแล้ว"

หลินห้วนซิงหุดคอก พุดเสียงอู้อี้ "ให้สุนัขจรจัดตัวนั้นไปแล้ว"

"เจ้า! แค่นี้..."

เมื่อเห็นว่าอาการของเหลียงเว่ยผิงกำลังจะกำเริบอีกครั้ง คราวนี้

หลินหวนซิงเคลื่อนไหวอย่างว่องไว รีบก้าวเข้าไปพุงเขาก่อนแล้วตบหลัง เพื่อให้ลมปราณเดินสะดวก

"คนมีคุณธรรมช่วยใครต้องช่วยให้ถึงที่สุด ห้ามทอดทิ้งกลางคัน สุขตัวนี้ข้าช่วยชีวิตไว้แล้ว ย่อมทนคุ้มกันไม่ได้ ดังนั้นข้าก็เลย..."

"เจ้าแค่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่น ไม่เพียงทำให้ชุดขุนนางสกปรก แต่ยังเกือบทำให้เสียงานอีกด้วย!"

เหลียงเว่ยผิงโกรธจนตัวสั่น ไม่ง่ายเลยกว่าจะกดเสียงต่ำแล้วพูดต่อ "เจ้าก็รู้ว่าคนที่มาวันนี้คือได้เท่าๆ เสนาบดีศาลต้าหลี่ หากเขาลงโทษเจ้าที่แต่งกายไม่เรียบร้อย ก่อความดูถูกการ ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ ดูหมิ่นผู้มีบารมี..."

"พอแล้วๆ" หลินหวนซิงล้อเล่นอย่างคุ้นเคย ก่อนตบหลังของเหลียงเว่ยผิงพร้อมกับยิ้มเอาใจแล้วพูดว่า "พี่เหลียงใจเย็นๆ น้องชายผิดไปแล้ว ผิดไปแล้วจริงๆ ต่อไปจะไม่ทำอีก แต่ว่า..."

หลินหวนซิงชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่องมาถามต่อว่า "แต่ว่ามีของกินหรือไม่"

"..." เหลียงเว่ยผิงมองอีกฝ่ายด้วยแววตาตักเตือนที่เฉียบขาด แล้วหยิบลูกอมขนมจ่าง* สองเม็ดออกมาจากอกเสื้อ "นี่เป็นลูกอมที่เจ้าให้ข้าไว้เมื่อวานนี้ รong ท้องไปก่อนก็แล้วกัน"

"ไอ้" หลินหวนซิงแหย่ยิ้ม รีบรับมันมาและแกะเปลือกออกเม็ดหนึ่ง ก่อนจะโยนเข้าปากทันที

ที่มุมชายคาสีเทาอมเขียวมีเม็ดฝนหยดลงมา ดูราวกับม่านไข่มุกแวววาว

* ลูกอมขนมจ่าง เป็นลูกอมที่ห่อเป็นลักษณะเหมือนขนมจ่าง

ทั้งสองเดินไปตามทางเดิน มาถึงห้องหาหรือด้านข้าง ชุนนางและ
เด็กรับใช้ต่างเข้าประจำที่แล้ว ทำทางเข้มงวดเคร่งขรึมยิ่ง

เหลียงเว่ยผิงอดเข้าอ่อนไม่ได้ เขากลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว ยื่นมือไป
ดึงตัวหลินหวนชิงไว้แล้วพูดว่า "เจ้ารับหน้าที่จดบันทึกแล้วกัน หากได้ทำ
ไม่ถามก็ห้ามพูดมากอย่างเด็ดขาด นี่ไม่เหมือนการหาหรือเรื่องราวละเอียด
ของคดีตามปกติของพวกเรา อย่าได้วัดความฉลาดของตนเองรู้หรือไม่"

หลินหวนชิงพยักหน้าโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย เห็นเช่นนี้เหลียงเว่ยผิง
จึงหายใจสงบลง เขาตบหน้าอก หายใจเข้าลึกๆ แล้วก้าวข้ามธรณีประตู
เดินชิดผนังห้องหาหรือไปนั่งลงที่โต๊ะเล็กด้านหลังที่นั่งของผู้มีอำนาจสูงสุด

การรับช่วงต่อและหาหรือเกี่ยวกับรายละเอียดของคดีไม่เหมือน
การสอบสวนในศาล จึงไม่มีเครื่องลงทัณฑ์ แล้วก็ไม่จำเป็นต้องเบิกตัว
ผู้ต้องสงสัยและพยาน

หลินหวนชิงปุกระดาศเซวียนจื่อ* ลงบนโต๊ะด้วยความชำนาญ และ
หยิบพู่กันมาจุ่มลงในหมึก

เสียงฝีเท้าช้าๆ แต่หนักแน่นที่ดังมาจากด้านหลังห้องหาหรือใกล้
เข้ามาทุกที ตามมาด้วยเสียงเสียดสีกันเบาๆ ของผ้าไหม และมีเสียงหยก
กระทบกันเป็นครั้งคราว

ด้านหลังจากกันงานปักชู** ที่ปักลายต้นสนมีร่างสองร่างปรากฏขึ้น
ร่างหนึ่งสวมชุดสีแดงร่างหนึ่งสวมชุดสีม่วงกำลังเดินเข้ามา

หลินหวนชิงมองร่างที่อยู่ด้านหลังจากกันด้วยหัวใจที่เต้นแรง ชื่อ
ของชูโม่อีเสนาบดีศาลต่ำหลังนั้นเขารู้สึกคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง

ตั้งแต่โบราณมาผู้ที่มีความรู้ความสามารถล้วนเป็นคนหนุ่ม ได้เท่าชู

* กระดาศเซวียนจื่อ เป็นกระดาศคุณภาพสูง เนื้อกระดาศนุ่มเหนียวไม่ขาดง่าย ดูดซึมหมึกสม่ำเสมอ

** งานปักชู เป็นศิลปะการเย็บปักถักร้อยที่ขึ้นชื่อของจีน มีถิ่นกำเนิดแถบเมืองซูโจว มณฑลเจียงซู

ผู้นี้ชื่อเสียงดังแต่ยังเป็นหนุ่ม และเขียนบทความได้ดีเยี่ยม เดิมทีฮ่องเต้ซึ่งเป็นน้ำของเขาต้องการมอบตำแหน่งที่สบายๆ ให้กับเขา แต่ไม่คาดคิดว่าเขากลับหลงใหลในการพิพากษา ตั้งแต่สอบได้จ้วดยวน* เมื่ออาายุสิบหกปีเป็นต้นมาก็เดินเส้นทางขุนนางในศาลต้าหลี่ เริ่มตั้งแต่ตำแหน่งขุนนางผู้ช่วยศาลต้าหลี่ จนกระทั่งเป็นเสนาบดีศาลต้าหลี่ เนื่องจากมีภูมิหลังที่มั่นคง มีฮ่องเต้หนุนหลัง ในการทำงานและสอบสวนคดีจึงไม่ต้องมองหน้าใคร ทำให้สร้างผลงานได้มากมาย เลื่อนขึ้นมาถึงตำแหน่งนี้ได้ไม่ใช่เพราะพึ่งร่มเงาของราชวงศ์ทั้งหมดหรอกหรือ แต่อาจเป็นเพราะเหตุนี้ความเด็ดขาดในการทำงานและวิธีการที่โหดเหี้ยมอำมหิตของซูโม่อี้จึงทำให้เขามีชื่อเสียงว่า 'ไม่กลัวแม้แต่เหล่าทวยเทพและภูตผีปีศาจ' ขุนนางผู้โหดเหี้ยมอันดับหนึ่ง' ในแวดวงขุนนางของราชวงศ์ได้ทั้งหมดว่ากันว่านักโทษประหารในมือเขา ขณะที่ถูกลงโทษประหารมักถูกลงโทษอย่างทารุณมาก่อนแล้ว ถึงกระทั่งมีคนยอมรับโทษแต่ขอโทษตายอย่างเดียวเพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานตอนมีชีวิตอยู่

หลินหวนซิงกำลังคิดใคร่ครวญอยู่คนเดียว ร่างทั้งสองนั้นก็เดินอ้อมฉากกันมา ผู้ที่เดินนำหน้าจะต้องเป็นซูโม่อี้เสนาบดีศาลต้าหลี่ลำดับรองขึ้นสามอย่างแน่นอน มือที่จับพู่กันของหลินหวนซิงแกว่งไปมาโดยไม่ได้ตั้งใจ หัวใจของหลินหวนซิงเต้นเร่วราวกับกำลังถูกฝ่ามือผลักลงกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

* จ้วดยวน (จอหยวน) เป็นตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งออกเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด เรียกว่าการสอบกงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นจิตใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเสียงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหวิน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับสุ่ยซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนซื่อเพื่อคั่นเป็นบัณฑิตเอกสามชั้นซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคະแนนเรียกว่าจ้วดยวน ปังเหยียน และทันฮวา

สิ่งที่เห็นคือใบหน้าที่สดใสและสง่างาม บางทีชุดขุนนางสีม่วงชุดนั้น อาจมีส่วนช่วยเสริมบารมีให้เขาเล็กน้อย ส่วนเข็มขัดหยกประดับทองคำ สิบสามห่วงที่คาดอยู่ที่เอวก็ช่วยขับให้เขาดูใหญ่กว้างเວเล็กน้อย รูปร่างสูงชะลูด

หลินหวนจึงมองจนลึ้มหายใจไปจึ่งหะหนึ่ง

มองสูงขึ้นเป็นโครงหน้าราวแกะสลัก เบ้าตาลึก จมูกโด่ง ริมฝีปาก ที่บางซิดันนั้นแลดูเยือกเย็นเล็กน้อย ดวงตาดำขลับคู่นั้นราวกับเหวลึกที่มองไม่เห็นก้นบึ้ง หากผลอไผลเพียงเล็กน้อยก็จะตกลงไป และร่างก็จะต้องแหลกสลายอย่างแน่นอน รูปโฉมเช่นนี้...ดูเหมือนจะไม่เข้ากันกับชื่อเสียงอันโหดร้ายที่ภายนอกเล่าลือกันมาแต่น้อย

หยดหมึกจากปลายพู่กันหยดลงบนกระดาษเซี่ยนจื่อที่กางออก ติ่งจุดน้ำหมึกที่ซึมแผ่ไปเป็นวงกว้างอย่างรวดเร็ว

หลินหวนซึ่งก้มหน้า หลบสายตาจากด้านบนได้พอดี จึงไม่ทันสังเกตเห็นว่าคิ้วที่ขึ้นคู่นั้นขมวดเล็กน้อยอย่างยากที่จะสังเกตเห็น

"ได้เท่าชู่" เจ้าเมืองหลี่ที่นั่งในตำแหน่งต่ำกว่าชู่โม่อี้เปิดปากพูด "การบรรยายรายละเอียดของคดีนี้..."

"เริ่มได้เลย" ชายที่อยู่ด้านบนถอนสายตา ในน้ำเสียงนั้นไม่สามารถตัดสินความรู้สึกได้เลย

เจ้าเมืองหลี่ยิ้มประจบสอพลอ รับสำนวนความที่เหลียงเว่ยผิงยื่นให้ แล้วเริ่มบรรยายรายละเอียดของคดีเสียงดัง

นั่นเป็นคดีฆ่าข่มขืนหลายคดีที่เกิดขึ้นเมื่อปีก่อน เหตุเป็นภรรยาลับ ที่ขุนนางหรือพ่อค้าเลี้ยงไว้นอกจวน ล้วนเป็นหญิงสาวอายุประมาณ ยี่สิบปี เนื่องจากเป็นภรรยาลับ ดังนั้นพวกขุนนางหรือพ่อค้าที่เลี้ยงดู

พวกนางจึงไม่ได้มาหาบ่อยๆ แม้ธรรมเนียมในราชวงศ์ได้จะเปิดกว้าง แต่ถึงอย่างไรฐานะของภรรยาลับก็ต่ำต้อยเหมือนบ่าวรับใช้ผู้หนึ่ง ดังนั้นคนที่คอยปรนนิบัติอยู่ข้างกายจึงมีไม่มาก มักมีเพียงสาวใช้หรือหญิงรับใช้สูงอายุคนสนิทหนึ่งหรือสองคนเท่านั้น นี่จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ก่อคดีศพของเหยื่อทั้งหมดถูกพบในห้องนอนของพวกนางโดยอยู่ในท่านอนหงาย เปลือยกาย มีผ้าปิดตา มือและเท้าถูกมัด จากการตรวจสอบบาดแผลแสดงให้เห็นว่าบาดแผลที่ทำให้ถึงแก่อสัญกรรมคือบาดแผลจากของมีคมบริเวณหน้าอก ทว่าสิ่งที่ทำให้ทุกคนรู้สึกขนลุกขนพองก็คือศพของสตรีเหล่านี้ไม่เพียงมีร่องรอยการถูกทรมานที่หน้าอกเท่านั้น แต่ที่ร่างกายท่อนล่างยังมีบาดแผลถูกแทงด้วยมีดที่แหลมคมหลายครั้ง

ด้วยฐานะของเหยื่อมีความคล้ายคลึงกัน และวิธีการก่อคดีก็เหมือนกัน ดังนั้นคนส่วนใหญ่ในที่ว่าการเมืองหลวงจึงคาดการณ์ว่าคดีเหล่านี้เป็นฝีมือของผู้ต้องหาคคนเดียวกันนั่นเอง

หลินหวนซึ่งรับผิดชอบบันทึกคดีนี้มาโดยตลอด เจ้าเมืองหลี่คงจะกลัวว่าการเผชิญกับคำถามของหมู่อื่นจะเกิดความผิดพลาดบางอย่างขึ้น จึงได้ระบุให้เขามาทำงานใกล้ชิดๆ ตัวโดยเฉพาะ เมื่อฟังเจ้าเมืองหลี่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับคดีอย่างชัดเจนมีขึ้นมีตอน หลินหวนจึงจึงจดบันทึกได้อย่างรวดเร็ว จนกระทั่งเกิดความเงียบขึ้นชั่วคราว เขาเงยหน้าขึ้น กลับเห็นใบหน้าที่มันเยิ้มของเจ้าเมืองหลี่ปรากฏรอยยิ้มจากการยิ้มที่สามารถหนีบแมลงวันตายได้หลายเส้น

เจ้าเมืองหลี่กระแอมในลำคอ จงใจลดเสียงลง เงยหน้าขึ้นแสดงความเคารพหมู่อื่นแล้วพูดว่า "ฆาตกรคดีฆ่าข่มขืนต่อเนื่องนี้ข้าน้อยจับตัวได้แล้วเมื่อวานนี้"

เมื่อได้ยินเจ้าเมืองหลี่พูดเช่นนี้ ทุกคนในที่นั้นต่างตะลึงงัน

ปลายพู่กันที่ลื่นห้วนซึ่งยกขึ้นเมื่อครู่หยุดชะงักทันที ตัวอักษร
เสี่ยวข่าย* ขนาดเท่าหัวแมลงวันอันงดงามบนหน้ากระดาษนับว่าใช้การ
ไม่ได้แล้ว

ดูเหมือนเจ้าเมืองหลี่จะพึงพอใจกับท่าที่ตอบสนองของทุกคน จึง
หัวเราะเบาๆ แล้วกล่าวต่อ "เมื่อวานคนร้ายผู้นั้นก่อคดีอีกแล้ว จึงถูก
ขังน้อยพาคณไปจับกุมตัวมา"

"จริง..." คำถามยังไม่ทันออกจากปากหลินห้วนซึ่งก็รู้สึกแสบเสียดัง
เมื่อหันไปก็เห็นใบหน้าบูดเบี้ยวของเหลียงเว่ยผิง เขาส่ายหน้าราวกับ
กลัมน้ำเอวกระตุก ดังนั้นเมื่อคำพูดมาถึงริมฝีปากจึงถูกกลืนลงไปอีกครั้ง
เขาทำได้เพียงเหลือบตาขึ้นไปมองใต้เท้าชูที่กำลังนั่งตัวตรงอยู่ที่ที่นั่งของ
ผู้มีอำนาจสูงสุดด้วยความอดอันตันใจ ภายใต้งแสงสลัวใต้เท้าชูมีสีหน้า
เรียบเฉยราวกับว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตนเองกระนั้น

เจ้าเมืองหลี่เองก็รู้สึกอึดอัดใจเล็กน้อยกับท่าทางเช่นนี้ของชูโม่อี้
จึงส่งเสียงกระแอมเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ แล้วพูดขึ้นอีกครั้งว่า "คน
ผู้นี้ถูกขังน้อยจับได้ขณะที่กำลังกระทำการฆ่าคนอยู่ในจวนนอกเมืองของ
ราชเลขาธิการ ได้เท้าช่ง"

หากจะพูดว่าสิ่งที่พูดมาก่อนหน้านี้เป็นการแสร้งทำให้อู้อือกลับ
ซับซ้อน ถ้าเช่นนั้นคำพูดประโยคนี้อีกก็เป็นการสร้างความตกตะลึงอย่าง
ไม่ต้องสงสัย อย่างไรก็ตามแต่หลินห้วนซึ่งเคย แม้กระทั่งใต้เท้าชูที่นั่งอยู่
ด้านบนนั้นก็ยังไม่ค่อยเชื่อใจในตัวมาข้างหน้าด้วยความลึ้มตัว "ใต้เท้าหลี่หมายถึง
ราชเลขาธิการ ช่งเจิ้งสิง?"

* เสี่ยวข่าย คืออักษรจีนรูปแบบหนึ่ง หมายถึงอักษรชายชู (ตัวบรรจง) ขนาดเล็ก

"ใช่แล้ว" เจ้าเมืองหลี่พยักหน้าถี่แล้วพูดต่อไปว่า "เมื่อคืนข้าน้อยได้รับข่าวจากเด็กรับใช้ในจวนอีกหลังหนึ่งของใต้เท้าซึ่งบอกว่าอนุภรรยาผู้หนึ่งในจวนที่มารักษาตัวที่นั่นประสบเคราะห์กรรมอย่างไม่คาดคิด โชคดีที่พบทันเวลา แม้อนุภรรยาก็ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ได้ปล่อยให้คนเลวหนีไป ดังนั้นข้าน้อยจึงจับกุมตัวผู้ต้องหามาได้และทำการสอบสวนในคืนนั้นเลย นักโทษได้ยอมรับสารภาพแล้วเมื่อยามเจ็ด* ของวันนี้ และยอมรับโทษประหารชีวิตแต่โดยดี"

แวตตาของซูโม่อึ้งสั้นไหวนเล็กน้อย แต่ยังคงพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งว่า "อนุภรรยาผู้นั้นเป็นถึงญาติผู้ใหญ่ของจวนโหว** ที่ได้เท้าชั่งรับไว้เมื่อสองปีก่อนเชียวนะ"

เจ้าเมืองหลี่ได้ยินดังนั้นก็ตาเป็นประกาย ยิ้มประจบประแจงพลางเอ่ย "ได้เท่าฉลาดปราดเปรื่อง สายตาแหลมคม ผู้ตายก็คือญาติผู้ใหญ่ผู้นั้น"

ร่างที่โน้มไปข้างหน้าของซูโม่อึ้งเอนพิงพนัก แล้วถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "นักโทษคือผู้ใด"

"เป็นองครักษ์คนหนึ่งของกองกำลังองครักษ์คุ้มกันส่วนพระองค์นามหวังหู่"

ในเวลานั้นทั่วทั้งบริเวณเงียบสงัดไปครู่หนึ่ง

คิ้วที่เดิมที่ก็ขมวดแน่นเล็กน้อยอยู่แล้วของซูโม่อึ้งยิ่งขมวดแน่นขึ้นไปอีก "แล้วได้เท่าหลี่มั่นใจได้อย่างไรว่าเขาเป็นฆาตกร"

ใบหน้ามันเยิ้มของเจ้าเมืองหลี่ฉายแววภาคภูมิใจแบบถ่อมตน พลิกบันทึกที่อยู่ในมือหลายหน้าพลางกล่าว "สภาพการตายของอนุภรรยาผู้นั้นเหมือนกับคดีฆาตกรรมก่อนหน้านี้ ยิ่งไปกว่านั้นหากหวังหู่ไม่ใช่

* ยามเจ็ด คือช่วงเวลา 07.00 น. ถึง 09.00 น.

** โหว คือหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จ้อ และหนาน

ฆาตกรจะอธิบายอย่างไรว่าเหตุใดเขาจึงได้ปรากฏตัวในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้เขายังสารภาพสิ่งที่เขาได้กระทำทุกประการ และในที่ที่เกิดเหตุ ยังพบอาวุธสังหารที่เขาโยนทิ้งไม่ทันอีกด้วย"

พอพูดจบเจ้าเมืองหลักก็แสดงอาวุธที่ขุนนางส่งมาให้เมื่อครู่ เป็น มีดตัดฟันที่เห็นบ่อยๆ คมมีดบาง ยาวประมาณสามซุน* กว้างประมาณหนึ่งซุน

หลินหวนซิงตกตะลึง หากจำไม่ผิดบนร่างกายของเหยื่อหลายคนก่อนหน้านี้มีบาดแผลจากการถูกฟันด้วยมีดคมจริงๆ เพียงแต่...บาดแผลบนร่างกายของเหยื่อไม่เหมือนเกิดจากมีดชนิดนี้ โดยเฉพาะบาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตบริเวณทรวงอก ปรากฏบาดแผลที่มีขนาดกว้างเท่ากันสองจุด และมีบาดแผลหนึ่งถึงสองแห่งที่ยังพอเห็นได้ว่ามีความสมมาตรกัน

เป็นเวลานานแล้วที่ไม่สามารถคลี่คลายคดีนี้ได้ ซึ่งก็เป็นเพราะไม่สามารถอธิบายข้อสงสัยข้อนี้ได้ หากเครื่องมือก่อคดีของฆาตกรเป็นมีดชนิดนี้จะทำให้เกิดอาการบาดเจ็บเช่นนี้ได้อย่างไร

หลินหวนซิงเริ่มท้องไส้ปั่นป่วนเหมือนน้ำที่ใกล้เดือดอีกแล้ว คราวนี้เดือดปุดๆ จนทำให้มือที่จับพู่กันของเขาก็เริ่มสั่นเช่นกัน ทว่าแขนเสื้อของเขากลับถูกເຍື່ອງເຍື່ອງໄວ້อีกครั้ง

ครั้งนี้ເຍື່ອງເຍື່ອງໄວ້ແທ້ແທ້จะมองหลินหวนซิงด้วยสายตาวิงวอน บนใบหน้าเขียนคำว่า 'อย่ายุ่งเรื่องคนอื่น' ห้าคำ

"..." หลินหวนซิงก้มหน้า สูดลมหายใจลึก ลดความร้อนของน้ำในท้องลงไปมาก

เสียงพูดจ้อๆ ของเจ้าเมืองหลักดังขึ้นที่ข้างหู เสียงของเขาเหมือน

* ซุน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จือ (เซี่ยะ)

ระสังโใบใหญ่ที่ถูกคนตีเคาะไม่หยุดหย่อน ฟังแล้วชวนให้รำคาญยิ่ง เขาพูดต่อไปอย่างโกรธเคืองว่า "คนเลวที่นักรังเกียจ เห็นสาวงามแล้วก็ละเลยความผิตชอบชั่วดี แม้แต่สตรีที่กำลังป่วยก็ไม่เว้น ถือโอกาสยามค่าคืน ปกปิดใบหน้าก่อเหตุฆาตกรรมโดยไม่คำนึงถึงว่าเขาเป็นองครักษ์คุ้มกัน ส่วนพระองค์ ก็นับเป็ยรายเดือนของราชสำนัก"

หลังจากพูดจบก็ตบโต๊ะสองครั้ง ตบเสียจนเกิดเสียงดังปัง

ซูโม่อี้ไม่พูดอะไร เขาเอนกายไปข้างหลังอย่างเงียบบๆ มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่ยากจะคาดเดา เหมือนกับสายฝนที่ตกชุกนอกกระเบื้อง ซึ่งมากับความเย็นสบาย

"ได้ทำห้เสียหายความว่าคดีนี้สามารถมอบให้กรมอาญาเป็นผู้เห็นชอบก็ถือว่าสิ้นสุดแล้ว?"

"เอ่อ..." เจ้าเมืองหลี่อู้ก็อึ้งอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพูดประจบสอพลอว่า "นักโทษคดีนี้ได้ประทับลายนิ้วมือยอมรับแล้ว ย่อมไม่กล้ารบกวนได้ทำห้สอบสวนอีก ข้าพเจ้านายวางแผนว่าวันนี้จะนำสำนวนความส่งไปที่กรมอาญาให้พวกคนแก่ที่กินเป็ยรายเดือนของฮ่องเต้ช่วยแบ่งเบาความทุกข์ให้พระองค์"

บรรยาการนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ไม่มีใครกล้าพูดอะไรมากความก่อนที่ซูโม่อี้จะพูด

รอยยิ้มบนใบหน้าของเจ้าเมืองหลี่พลันแข็งทื่อ รวากับเวลาต่อมาก็จะแตกออกกระนั้น จนกระทั่งเสียงเคาะดังกังวานขึ้นสองสามครั้ง ทำลายภาวะชะงักงันนั้น

ซูโม่อี้ถอนสายตาคู่คมกริบ ช้อนนิ้วมือเคาะที่เท้าแขนเก้าอี้ไท่ซือ* ที่

* เก้าอี้ไท่ซือ เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีพนักพิง ด้านข้างมีเท้าแขน นิยมใช้ในหมู่ขุนนาง จึงเป็นที่มาของชื่อ 'เก้าอี้ไท่ซือ' ซึ่งเป็นคำเรียกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในอดีต

อยู่ข้างตัว ส่งเสียงกลัดกลุ้มออกมาจนทำให้คนรู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย

ในใจของหลินหวันซิงมีความคาดหวังบางอย่างแบบพูดไม่ออก บอกไม่ถูก แต่ทุกคนที่เคยอ่านสำนวนความหลายคดีก่อนหน้านี้ไม่มีใครไม่สังเกตเห็นข้อสงสัยนี้ วิธีการโง่ของเจ้าเมืองหลี่จะทำให้ซูโม่อี้ถูกบรรดาผู้ดีมีเงินที่มีแต่ชื่อเสียงแต่ไร้ความสามารถในราชสำนักเหล่านั้นไล่ก้อออกอย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าซูโม่อี้มีความสามารถอย่างแท้จริง ก็จะไม่มีการถูกเขาหลอกหลวงอย่างเด็ดขาด

ทว่าเวลาต่อมาน้ำเสียงไม่แยแสของซูโม่อี้กลับทำให้ความคิดของหลินหวันซิงแตกกระจ่าง สีหน้าของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง เพียงแค่ลึกลับนิ่งโป้งและนิ้วชี้ด้วยความเบื่อหน่าย

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็รบกวนได้เท่าหลี่แจ๊งกรมอาญาด้วย"

หลินหวันซิงแทบจะสำลัก เขาเงยหน้าขึ้นมองซูโม่อี้อย่างไม่อยากจะเชื่อ แต่กลับเห็นอีกฝ่ายมองเจ้าเมืองหลี่ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ที่ปากมีรอยยิ้มหยอกเย้ารำไร ก่อนจะลุกขึ้นยืนตรง สะบัดแขนเสื้อกว้าง และหันตัวเดินไปทางด้านหลังฉากกัน

หลินหวันซิงนั่งเป็นอย่างยั้ง เขารู้สึกแน่นหน้าอก เหมือนอวัยวะภายในมากองรวมกัน ความรู้สึกปั่นป่วนกลับมาอีกแล้ว อีกทั้งยังพุ่งไปที่ลำคอของเขาไม่หยุด เขาพยายามอดกลั้นจนเกือบจะหายใจไม่ออก พู่กันในมือก็เผลอตกไปอยู่ที่ใด เขารู้สึกเพียงว่ามือและเท้าต่างไม่เชื่อฟังคำสั่งตนเอง

ขณะที่กำลังอยู่ในอาการวิงเวียนนี้หลินหวันซิงพลันได้ยินเสียงอันสั้นระรัวราวกับถูกบีบออกมาจากลำคอของตนเองดังขึ้นว่า "หวังหู่ไม่ใช่ฆาตกร"

คำพูดประโยคเดียวส่งผลสะท้อนอย่างรุนแรง หลินห้วนซิงสะอึกด้วยความตกใจแล้วรีบปิดปากตนเอง

คำพูดที่พูดออกไปก็เหมือนกับน้ำที่สาดออกไปแล้วยากที่จะเก็บคืนมา ยิ่งไปกว่านั้นทุกคนต่างได้ยินกันหมดแล้ว หลินห้วนซิงหันไปมองเหลียงเว่ยผิงโดยไม่รู้ตัว แล้วก็เห็นอีกฝ่ายมีท่าทางเจ็บใจอย่างที่สุด

ด้านสีหน้าของเจ้าเมืองหลี่ที่อยู่ข้างๆ นั้นเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ทั้งไม่อยากจะเชื่อและมีความกระสับกระส่ายเล็กน้อยอย่างยากที่จะสังเกตเห็น

"เจ้าพูดอะไร" หางตาของเจ้าเมืองหลี่กระตุก สีหน้าจากไม่เป็นธรรมชาติเปลี่ยนเป็นไม่เป็นธรรมชาติอย่างมาก

หลินห้วนซิงไม่กล้าตอบในที่นี้ เขาใช้สายตามองข้ามตัวอีกฝ่ายซ้ำเลื่องไปที่หูไม้อี้

คนผู้นั้นเพียงหยุดชะงักเท่าเล็กน้อย สีหน้ายังคงเรียบเฉย นางจ้องมองนัยน์ตาที่ปรากฏแววประหลาดใจที่พอเหมาะพอดีของเขาโดยไม่ได้พูดอะไร

บรรยากาศนิ่งเงียบอย่างผิดปกติ

หลินห้วนซิงซึ่งซีหาลังเสื่อแล้วลงยากพูดด้วยความนอบน้อมว่า "หวังหู่ไม่ใช่ฆาตกร..."

"พูดจาเหลวไหล!" เขายังพูดไม่ทันจบน้ำเสียงตกใจและเคียดแค้นของเจ้าเมืองหลี่ก็ดังขึ้น

เขาสะบัดแขนเสื้อกว้าง เนือบนไบหน้าเต็น ถลึงตาแล้วพูดด้วยความโกรธเคือง "คดีนี้ผู้ต้องหาและของที่ใช้ในการก่อเหตุต่างถูกจับได้แล้ว แรงจูงใจในการก่อคดีของฆาตกรชัดเจน วิธีการในการก่อคดีชัดเจน

อีกทั้งได้ยอมรับโทษเองแล้ว ใครอนุญาตให้เจ้าหน้าที่จับตัวตัวเล็กๆ เช่นเจ้าปากมากพุดจาเหลวไหล!"

"ได้เท่าไรรู้สึกว่ามีปัญหาบ้างหรือ"

"มีปัญหาอันใด!"

หลินหวนชิงย้อนถาม "ได้เท่าบอกว่าตอนที่หวังหู่ถูกจับเขาอยู่ในที่เกิดเหตุ"

"ถูกต้อง"

"แล้วเหตุใดเขาจึงต้องปิดบังใบหน้า ได้ทำลึ้มคดีฆ่าข่มขืนหลายคดี ก่อนหน้านี้ไปแล้วหรือ ดวงตาทั้งคู่ของคนตายทุกคนล้วนถูกปิดด้วยผ้าสีดำ ในเมื่อฆาตกรได้ปิดตาทั้งคู่ของผู้ตายแล้ว แล้วเหตุใดจึงต้องใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดหน้าอีก นี่ไม่ใช่การทำเกินความจำเป็นหรือ"

"เอ่อ..." เจ้าเมืองหลี่อีกอัก ตอบไม่ได้ไปชั่วขณะ

หลินหวนชิงพูดต่อ "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าอาวุธสังหารตรงกับบาดแผลบนร่างกายของเหยื่อก่อนหน้านี้หรือไม่ พูดถึงเพียงหวังหู่ผู้นี้ในเมื่อเป็นหนึ่งในองค์กรของกองกำลังองค์กรคุ้มกันส่วนพระองค์แล้วยังก่อคดี ในขณะที่กำลังลาดตระเวนในเวลากลางคืน เหตุใดเขาจึงไม่เลือกกระบี่ที่พกติดตัวเป็นเครื่องมือ แต่กลับพกมีดอีกเล่มที่ขนาดกำลังพอดีเช่นนี้"

"อ้อ...คือ..." ใบหน้าของเจ้าเมืองหลี่เต็มไปด้วยความลำบากใจและเริ่มเซ็ดเหงื่ออย่างเงียบๆ

"ยังมีอีก คดีต่อเนื่องหลายคดีก่อนหน้านี้แสดงให้เห็นถึงความเหมือนกันอย่างชัดเจน ตั้งแต่ฐานะของเหยื่อไปจนถึงบาดแผล และลักษณะท่าทางในขณะที่ถูกค้นพบ นั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าวิธีการของฆาตกรนั้นตายตัว ถ้าเช่นนั้นคนที่ก่อเหตุฆาตกรรมในเวลากลางวัน

อย่างตายตัว เหตุใดจู่ๆ จึงเปลี่ยนรูปแบบมาก่อคดีในเวลากลางคืน"

"หุบปาก!" เจ้าเมืองหลี่ถูกคำถามยาวเป็นชุดบีบบังคับจนไม่มีทางถอยหลัง เขาโยนสำนวนความบนโต๊ะใส่หน้าหลินห้วนซิง แล้วพูดด้วยความเดือดดาลว่า "นักโทษก็ได้ยอมรับโทษแล้ว หากเขาไม่ได้ทำ เขาจะยอมใส่ร้ายตนเองอย่างนั้นหรือ!"

"แล้วถ้าเกิด..."

"เจ้าจงหุบปากเดี๋ยวนี้! แค่เจ้าหน้าที่จัดบันทึกตัวเล็กๆ เช่นเจ้ายังคิดที่จะแย่งงานของผู้พิพากษาอีกหรืออย่างไร ผู้น้อยลงเอยเป็นบ่อนฆ่ากำเริบเสิบสานยิ่งนัก!"

การโต้แย้งของหลินห้วนซิงถูกตัดบท เจ้าเมืองหลี่แสดงท่าทีเฉยชาเจ้าอย่าง เขาจำต้องหุบปาก เพราะหากเถียงต่อไปก็รังแต่จะเป็นการรณาทิตาย ไม่มีประโยชน์อันใด เว้นเสียแต่ว่า...

เมื่อความคิดไม่ยอมแพ้เกิดขึ้น หลินห้วนซิงจึงเอียงตัว หันไปมองซูโม่อี้ เขายังคงยืนเอามือโพล่หลังอยู่อย่างเงียบๆ ใบหน้าเหมือนรูปปั้นแกะสลักนั้นมิอาจคาดเดาความรู้สึกได้ ชุดขุนนางสีม่วงพร้อมความสูงศักดิ์และหยิ่งทะนงตามธรรมชาติ ความรุนแรงในความคิดส่วนลึกที่แม้แต่เสียงหยาดฝนดังเปาะแปะก็ไม่สามารถกลบได้ พูดถึงตรงนี้แล้วถึงแม้คนผู้นี้จะไม่ใช้เสนาบดีศาลต้าหลี่ผู้กำกับดูแลการพิพากษา ขอเพียงไม่ใช่คุณชายผู้สูงศักดิ์ที่ไร้ความสามารถย่อมจะไม่ปล่อยยให้เรื่องนี้ผ่านไปเช่นนี้ หลินห้วนซิงเห็นซูโม่อี้เป็นเพียงความหวังเดียวของเขาในเวลา

เสียงหัวเราะเบาๆ กังวานและแจ่มใสดังขึ้น ชายตรงหน้าแสดงอารมณ์ที่มองเห็นด้วยตาเปล่าเป็นครั้งแรกของวันนี้ สายตาของเขาหยุด

อยู่ที่หลินหวนซึ่งเพียงไม่ถึงจิตใจก็หันไปทางเจ้าเมืองหลี่ที่เหงือออก
เต็มศีรษะอยู่อีกด้านหนึ่งทันที

"แม่ได้เท่าหลี่จะสามารถคลี่คลายคดีได้อย่างรวดเร็วราวกับปาฏิหาริย์
แต่ฝีมือของผู้ไต่บังคับบัญชาผู้นี้เห็นได้ชัดว่าไม่เพียงพอ" พุดจบเขาก็
ตบไหล่เจ้าเมืองหลี่ด้วยความหวังโย เมื่อเขาหันหลังเดินจากไปก็ไม่ได้
มองไปที่หลินหวนซึ่งอีก

"เป็นเพราะ...เป็นเพราะผู้ไต่บังคับบัญชาของข้าน้อย ทำให้...ทำให้
ได้เท่าซู่เห็นเรื่องชวนขบขันแล้ว" เจ้าเมืองหลี่ผู้ถูกทิ้งไว้ข้างหลังรู้สึก
โล่งอก เขายกแขนเสื้อขึ้นเช็ดประกายแวววาวบนหน้าผาก ไม่รู้ว่าเป็น
เหงื่อหรือน้ำมันกันแน่

เมื่อเห็นซู่โม้อี๋เดินจากไปไกลแล้ว เขาจึงตัวดสายตามองหลินหวนซึ่ง
แล้วพูดว่า "ในเมื่อเจ้าไม่อยากเป็นเจ้าหน้าที่จดบันทึกแล้ว ถ้าเช่นนั้น
ก็ไม่ต้องทำอีก พรุ่งนี้เจ้าออกไปจากที่ว่าการเมืองหลวงเสียไปหางานใหม่
ทำ!"

เจ้าเมืองหลี่สะบัดแขนเสื้อ ก่อนจะวิ่งตามซู่โม้อี๋ไป

2

ความสงสัย+กลิ่นในน้ำ

เจ้าเมืองหลี่ตามซูไม่้อออกไปแล้ว หลินหวนซิงเห็นเงาของเขาวิ่งอยู่ไกลๆ รู้สึกว่าชุดทางการสีแดงเข้มและเข็มขัดหยกประดับทองคำรอบเอวรัดเขาจนเหมือนได้กรอกมันฝรั่งสองท่อน

จู่ๆ หลินหวนซิงก็รู้สึกเลี่ยนจนอยากจะอาเจียนจึงหันหน้าหนี แต่กลับเผชิญกับใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสนใจของเหลียงเว่ยผิง

"ข้ารู้ว่าเจ้าต้องการจะพูดอะไร" หลินหวนซิงก้มหน้ายิ้มกับตนเองแล้วแกว่งมือไปมา "แต่ตอนนี้ข้าไม่อยากฟัง"

เหลียงเว่ยผิงแสดงสีหน้าสนใจ เขาหยิบลูกอมขนมจางเม็ดหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อส่งให้หลินหวนซิง "เวลานี้ควรกินอาหารกลางวันแล้ว ข้าจะเลี้ยงสุราเจ้าแล้วกัน"

ฝนนอกระเบียงยังคงไม่มีวี่แววจะหยุด เหลียงเว่ยผิงนำร่มมาสองคัน แล้วทั้งสองก็ออกจากที่ว่าการเมืองหลวงไปยังหอสุราชั้นเลิศร้านหนึ่ง

ซึ่งตั้งอยู่ในตลาดตะวันตกที่คึกคัก วันนี้ไม่ใช่วันหยุด ดังนั้นหอสุรา
ที่ทำการค้ากับขุนนางชั้นสูงโดยเฉพาะจึงไม่คึกคักมากนัก

เนื่องจากเหลียงเว่ยผิงเคยช่วยเจ้าของหอสุราคลี่คลายคดีการ
ถูกพิษในอาหารภายใต้คำชี้แนะของหลินหวนชิง ใบหน้าของเขาจึงกลายเป็น
เป็น 'ใบผ่านทาง' ของสถานที่แห่งนี้ ไม่ว่ามาเมื่อไรก็จะมีห้องส่วนตัวดีๆ
ว่างรออยู่เสมอ และเพียบพร้อมด้วยสุราชั้นดีที่เก็บรักษาไว้ หลินหวนชิง
ก็พลอยอาศัยบารมีนี้มาหลายครั้งแล้ว

ทั้งสองคนเก็บร่มแล้วเดินตามเสี่ยวเอ๋อร์ของร้านไปที่ห้องส่วนตัว
บนชั้นสอง

หลินหวนชิงยังคงใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ท่าทางเหม่อลอย รินซาให้
ตนเองหนึ่งถ้วย จากนั้นก็เปิดหน้าต่างไม้แดงที่แกะสลักลวดลาย แล้ว
เอนตัวพิงข้างหน้าต่างมองดูสายฝน

จากนั้นเหลียงเว่ยผิงจึงปันด้วยความหวังดีว่า "เจ้าน่ะดีทุกอย่าง
มีแต่นิสัยตรงไปตรงมาไม่ฟังคำเตือนนี่ละ ไม่ใช่เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเมืองหลี่
เป็นคนเช่นไร วันนี้อยู่ต่อหน้าได้ทำเช่นนี้ เจ้าฉีกหน้าเขาต่อหน้าทุกคน เขา
ปลดเจ้าออกจากตำแหน่งก็นับว่าลงโทษสถานเบาแล้ว ตามความเห็น
ของข้า วันนี้เขาตัดสินใจว่าเจ้าดูหมิ่นศาลถึงจะเป็นท่าทีที่ถูกต้องของเขา"

สายตาของหลินหวนชิงถูกดึงดูดด้วยสายฝนด้านนอกหน้าต่าง เขา
จิบชาตามสบายโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ศาลต้าหลี่ สถานที่ที่หลินหวนชิงอยากไปแม้กระทั่งในความฝัน
เดิมที่คิดว่าจะอาศัยคตินี้สามารถทำให้ศาลต้าหลี่เยิ้มตัวไปได้ แต่
ไม่เคยคิดเลยว่าจะเกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ขึ้นระหว่างทาง

คราวนี้แฉ่แล้ว ไม่เพียงเขาไม่ได้ไปศาลต้าหลี่ แต่ยังถูกที่ว่าการ

เมืองหลวงไหลออกอีกด้วย แม้แต่โอกาสจะเข้าใกล้ก็ยังไม่มีเลยด้วยซ้ำ
ทันทีที่เกิดอารมณ์หงุดหงิด แม้แต่การหายใจเฉยๆ ก็ยังเต็มไปด้วย
ความวิตกกังวล

มือของหลินหวนซิงกำถ้วยไวแน่น จู่ๆ ก็ถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย
ว่า "พี่เหลียงรู้จักได้ทำซูเสนาบดีศาลต้าหลี่หรือไม่"

เหลียงเว่ยผิงเอียงศีรษะ มือที่ถือถ้วยน้ำชากระตุก ก่อนย้อนถาม
อีกฝ่ายว่า "ในเมืองเซิงจิง ตั้งแต่คนในราชวงศ์ไปจนถึงขอทานมีใคร
ไม่รู้จักได้ทำซูบ้าง"

"ข้าหมายถึง..." หลินหวนซิงใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จึงเลือกคำที่
นุ่มนวลที่สุด "ภูมิหลัง"

"เอ่อ..." เหลียงเว่ยผิงชะงักไปโดยไม่รู้ตัว ขมวดคิ้วแล้วกล่าว "ข้า
เพิ่งได้ยินมาว่าเขาเป็นหลานชายของฮ่องเต้ ทั้งบิดาและมารดาของเขา
เสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก ดังนั้นไทเฮาจึงทรงเลี้ยงดูเขามาจนเติบโตด้วย
พระองค์เอง เจ้าอย่าเห็นว่าเขาเป็นเพียงชื่อจื่อ* สุวานะของเขาในราชสำนัก
ไม่ดีไปกว่าบรรดาซินอ่อง** เหล่านั้นเลย"

"หา?!" น้ำชาในถ้วยสั่นไหว หลินหวนซิงเกิดความสนใจขึ้นมาทันที
รีบซักถาม "มารดาผู้ให้กำเนิดของได้ทำซูท่านนี้เป็นองค์หญิงพระองค์ใด
หรือ"

เหลียงเว่ยผิงขมวดคิ้วและส่งเสียงจี้ "นี่ใช่เรื่องที่ขุนนางเล็กๆ ขึ้นเจ็ด
อย่างข้าจำเป็นต้องรู้ที่ได้กัน ข้ามาเมืองเซิงจิงก่อนเจ้าเพียงสองปี ตื่นเช้า
นอนดึกทุกวันสำนวนความก็เขียนไม่หมดแล้ว เรื่องราวครอบครัวของ

* ชื่อจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

** ซินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้จะเป็นพระโอรส พระเชษฐา
หรือพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ

คนใหญ่คนโตเพียงนี้ข้าจะมีใจไปสนใจถามไถ่ที่ใดกัน"

"อ้อ..." น้ำเสียงของหลินหวนซิงเบาลง และความปรารถนาที่จะ
อวดฉลาดก็เท่ากับคว้าน้ำเหลว สวรรค์ไม่มีตาจริง ๆ ความเป็นความตาย
เกียรตินยศ และความเสื่อมเสียของชาวบ้านถึงอย่างไรก็สู้ความคิดของ
ขุนนางชั้นสูงไม่ได้ เมื่อนึกถึงที่ตนเองต้องตระกำลำบากเป็นเวลาสิบปี
เพื่อที่จะไปศาลต้าหลี่ ต้องละทิ้งตำแหน่งอาลักษณ์ของสำนักหอพระสมุด
ยอมไปเป็นเจ้าหน้าที่จดบันทึกเล็กๆ ขึ้นเก้าอี้ที่ว่าการเมืองหลวงก่อน
ตั้งตารอคอยโอกาสนี้ แต่...

หลินหวนซิงยังคงคิดก็ยังคับข้องใจ ยิ่งคับข้องใจก็ยิ่งโกรธ ดังนั้นเมื่อ
คำว่า 'ซูโม่อ๋องขุนนางอำมหิต' ระเบิดออกมา ถ้วยน้ำชาในมือของเหลียงเว่ยผิง
ก็ลั่นสะท้านด้วยความตกใจ น้ำชาร้อน ๆ กระเด็นออกมาจนแขนเสื้อกว้าง
ของเขาเปียกชื้น

"เจ้า!" ท่าที่ตอบสนองของเหลียงเว่ยผิงรวดเร็วอย่างประหลาด
ก่อนที่หลินหวนซิงจะดำสาดเสียเทเสียออกมาเป็นประโยคที่สองอีกฝ่าย
ก็รีบกระโดดไปข้างหลังของเขาก่อน มือหนึ่งรัดคอเอาไว้ มืออีกข้างหนึ่ง
ปิดปาก อุดคำพูดของเขาลงไปใต้อกด้วยความว่องไว "เจ้าอยากตายหรือ"

หลินหวนซิงถลึงตามองอีกฝ่ายกลับด้วยความโกรธแค้น ปากก็
ส่งเสียงคัดค้าน

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าการตำทอขุนนางราชสำนักบนท้องถนนจะได้รับโทษ
อะไร ปกติเจ้าดำเจ้าเมืองหลี่ที่ไร้ความสามารถกลับหลังกับข้าก็แล้ว
ไปเถอะ แต่กับได้ทำซูเจ้ายังกล้าที่จะไม่ให้ความเคารพเช่นนี้ ข้าคิดว่า
เจ้า...โธ้ย!"

เหลียงเว่ยผิงพยายามผลักหลินหวนซิงออก แล้วมองดูรอยพ่นบน

มือของตนเองอย่างไม่อยากจะทำ เชื้อ จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าชาวเล็ก ๆ ที่โกรธเคืองตรงหน้า พร้อมกับถลึงตากลมโตพูดว่า "เจ้ากักข้า?! เจ้ากักข้าหรือ ยังเห็นข้าเป็นพี่ชายร่วมสาบานของเจ้าอยู่หรือไม่!"

หลินหวนซิงไม่มีท่าทีอ่อนลงเลย เขาเดินอ้อมโต๊ะหลบการโจมตีของเหลียงเว่ยผิง วิ่งไปพร้อมกับพูดย้อนว่า "ถ้าเช่นนั้นน้องชายขอถามพี่เหลียง ตอนที่สาบานเป็นพี่น้องกับน้องชาย ได้เคยกล่าวคำสาบานว่าจะไม่กลัวผู้มีอำนาจ จะร้องเรียนแทนชาวบ้านที่ถูกใส่ความใช่หรือไม่ เหตุใดเจ้าเมืองหลี่ที่ไม่มีภูมิหลังไร้ความสามารถจึงกล้ารังแก ส่วนซูไม่มีอิสรภาพ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจกลับกลัวจนหวาดเป็นเต่า ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของพี่เหลียงในฐานะปัญญาชนเล่า ความมุ่งมั่นที่จะอุทิศตนเป็นผู้พิพากษาเล่า"

"เจ้า!" เหลียงเว่ยผิงถูกถามจนพูดไม่ออก ได้แต่ไล่ตามหลินหวนซิงไปรอบๆ โต๊ะ เสียงฝีเท้าผสมกับเสียงตั้งกระทู้ถามของคนทั้งสองกลบความเงียบสงบในห้องเล็ก เมื่อครูไปพักหนึ่ง จนกระทั่งมีเสียงเคาะประตูอย่างไม่เร่งรีบดังขึ้น

"นั่นใคร!" ทั้งสองต่างกำลังโกรธ จึงถามขึ้นพร้อมกันด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

เสียงเคาะประตูหยุดลงทันที คนที่อยู่ด้านนอกก็เงียบจนไม่พูดไม่จา ทั้งสองหยุดไล่ตามกันด้วยความประหลาดใจ เวลานี้จึงมีน้ำเสียงหนักแน่นดังมาจากนอกประตู ไม่รีบร้อน ไม่หวั่นเหินมากนัก

"ได้เท่าที่เสนาบดีศาลดำหลิเชิญทั้งสองท่านไปสนทนาที่ห้องส่วนตัวที่อยู่ข้างกันนี้"

เหลียงเว่ยผิงจึงงัน "..."

หลินหวนชิงจึงงั้นยิ่งกว่า "..."

สุภาชีวิตกล่าวไว้ คนโชคร้ายแม้แต่ดื่มน้ำเย็นยังติดฟัน หลินหวนชิงเห็นด้วยอย่างยิ่ง อย่างเช่นเวลานี้ไม่ว่าอย่างไรเธอก็คาดไม่ถึงว่าได้ทำซุซึ่งเป็นถึงเชื้อพระวงศ์จะมีความชื่นชอบเช่นนี้จริงๆ หลังออกมาจากที่ว่าการเมืองหลวงก็มุ่งตรงมาที่หอสุราแห่งนี้ทันที ทว่าสิ่งที่เธาคาดไม่ถึงยิ่งกว่าก็คือหอสุราว่างเช่นนี้ ห้องส่วนตัวก็มีมากมาย แต่ซุไม่ยอมจองห้องที่อยู่ติดกับเขา แม้ว่ากันว่ากำแพงมีหูประตูดุมีช่อง แต่ตนเองตะโกนด่าไปเพียงไม่กี่ประโยคคนที่อยู่ห้องอื่นกลับได้ยิน ดูเหมือนว่าการตกแต่งของหอสุราแห่งนี้ใช้ไม่ได้... ใช้ไม่ได้จริงๆ

กลิ่นน้ำชาอบอวลไปทั่วทั้งห้อง ตะเกียงน้ำมันหลายดวงส่องแสงเจิดจ้า ประตูและหน้าต่างของห้องส่วนตัวถูกปิดทั้งหมด ลมและฝนด้านนอกไม่สามารถลอดผ่านเข้ามาได้

หลินหวนชิงรู้สึกหายใจไม่ออกเล็กน้อย

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะห้องที่ปิดแน่น และอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะในห้องนั้นนอกจากเสียงเว่ยผิงแล้วก็เป็นกลุ่มองครักษ์ที่พกด

และตอนที่พวกเขายืนอยู่หน้าโต๊ะน้ำชาไม้แดง บุรุษที่สวมเกี้ยวหยกบนศีรษะและสวมชุดขุนนางกลับนั่งฟังพนักด้วยท่าทางสบายๆ พลิกสำนวนความที่อยู่ตรงหน้าอ่านโดยไม่สนใจใครทั้งสิ้น ภายในเวลาสองถ้วยชา* อีกฝ่ายไม่ได้ขำเลื่อมองมาที่พวกเขาแม้แต่ครั้งเดียว

ท่าทางการพลิกหน้าหนังสือของซุโมอู้นั้นงดงามมาก นิ้วมือเรียวยาวสามนิ้วหนีบที่มุมหน้ากระดาษเบาๆ และอีกสองนิ้วที่เหลือก็โค้งเข้าหากันเล็กน้อยดูพอเหมาะพอดีและไม่สูญเสียความน่าเกรงขาม

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

เสียงกระดาดดังจ๊ับๆ อย่างรวดเร็วรุนแรงจนลำคอของหลินห้วนซิง ตีบตัน หัวใจของเขาเต้นแรง ฝ่าฝ่าตนเองในใจเป็นสิบๆ ครั้งว่าจะต้อง ยืนต่อไปเช่นนี้จนถึงเมื่อไร สู้ฟันแสบหน้ากันไปเลยยังจะดีเสียกว่า

เขาเปิดปาก เตรียมที่จะโพล่งออกไป แต่คำว่า 'ซู' ยังไม่ทันหลุด ออกจากปาก เหลียงเว่ยผิงก็ดึงแขนเขาเอาไว้ ก็ได้...ครั้งนี้เขาทำให้ เหลียงเว่ยผิงต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยจริงๆ ไม่พูดมากก็ไม่พูดมาก ดังนั้นปากที่อ้าออกจึงปิดลงอย่างอารมณ์ไม่ดี

"เจ้าบอกว่าหวังหู่ไม่ใช่ฆาตกร แล้วใครคือฆาตกรกัน"

ในที่สุดคนที่นั่งฟังพนักก็มีการตอบสนอง เขาสู้น้ำเรียวยาวขึ้น โยน สำนวนความในมือลงบนโต๊ะน้ำชาตามอารมณ์จนเกิดเสียงดัง

เหลียงเว่ยผิงตกใจจนตัวสั่นกับคำถามที่ตั้งขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัวนี้ ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ "ได้เท่าๆ หมายถึงคดีฆ่าข่มขืนหรือ ฆาตกรในคดีหวังหู่หรือ"

"คดีฆ่าข่มขืน" คนที่อยู่หลังโต๊ะน้ำชาใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะ องค์กรรักษาที่อยู่ข้างๆ ก็ก้าวไปข้างหน้าและรินชาให้ทั้งสองคนคนละหนึ่งถ้วย

"เจ้ารู้อะไรเกี่ยวกับฆาตกรบ้าง" น้ำเสียงของซูโม่อึ้งบ่งชี้ แม้ น้ำชา จะถูกรินให้คนทั้งสอง แต่คำพูดของเขา กลับเป็นการถามหลินห้วนซิง

หลินห้วนซิงไม่ได้ตอบ แต่รับถ้วยน้ำชามาก่อน ชาหอมเพิงจาก เขาหวงซานชุดแรกของฤดูใบไม้ผลิปีนี้ ใบชาควรเก็บหลังฝนตกครั้งแรก ในช่วงชิงหิมิง* หลังจากตากแดดจนแห้งแล้วจึงค่อยๆ แปรรูปด้วยความ ระมัดระวัง กลวิธีนั้นซับซ้อนยิ่ง แต่เขาหวงซานอยู่ไกลจากเมืองเซิงจิง และช่วงชิงหิมิงก็เพิ่งผ่านไปเพียงไม่กี่วัน จึงน่าจะต้องมีคนเก็บนำมา

* ชิงหิมิง หรือเทศกาลเซิงเม้ง เป็นหนึ่งในสี่ฤดูกาลของชาวจีน หมายถึงวันที่อากาศสดใสปลอดโปร่ง ช่วงประมาณวันที่ 4-6 เมษายน

แปรรูปแล้วส่งมาอย่างรวดเร็ว...เมื่อมองไปที่ถ้วยน้ำชาในมือ มันคือ
หยกเหวียนซึ่งมีสีเขียวแวววาวและโปร่งแสงทั้งใบ เหมือนเทียนสีเขียว
หลังขัดเรียบแล้วที่ดูไม่พบสิ่งเจือปนแม้แต่หยก

หลินหวนซิงกลืนน้ำลาย เพราะเขารู้ว่าชาเหมาเฟิงระดับนี้ ถ้วยหยก
คุณภาพสูงเช่นนี้ นอกจากต้องดื่มอบให้แล้วเจ้าเมืองหลี่ซึ่งเป็นขุนนาง
ลำดับรองชั้นสี่ไม่มีทางมีได้ หอสุราเช่นนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ดูเหมือนว่า
ชาเหมาเฟิงและถ้วยชานี้ล้วนเป็นของที่ชูโม่อินำติดตัวมาเอง แต่คน
เช่นใดกันเล่าที่จะนำใบชาและถ้วยชามาดื่มที่หอสุราเอง

หลินหวนซิงล่ำคอตีบตันไปชั่วขณะ ความคิดจิตใจปั่นป่วนยิ่ง

"ใบชาและถ้วยนี้ข้าเป็นคนนำมาเองทั้งหมด"

หลินหวนซิงมองหน้าอีกฝ่าย "..."

"ตอบคำถามของข้าได้หรือยัง"

ถ้วยน้ำชาในมือของหลินหวนซิงสั่นไหว เขาพยายามระงับความ
กระวนกระวาย ก่อนตอบด้วยเสียงต่ำว่า "มาตรผู้นี้น่าจะเป็นชายหนุ่ม
ที่รูปร่างไม่สูงใหญ่นัก หรืออาจจะผอมบางและอ่อนแอเล็กน้อย เขาไม่ใช่
คนของกองทัพอย่างแน่นอน และน่าจะเป็นคนทำงานที่ค่อนข้างต่ำต้อย
รู้สึกดูถูกตนเอง สังคมแคบ เป็นคนชอบสันโดษ"

"มองออกจากด้านใด" น้ำเสียงที่เอื่อยถามยังคงเย็นชาปราศจาก
อารมณ์ใดๆ

หลินหวนซิงวางถ้วยน้ำชาในมือลง ก่อนโค้งคำนับชูโม่อีเล็กน้อย
แล้วพูดว่า "ข้าน้อยขอเรียนถามได้ทราบว่ายังจำสภาพการตายของเหยื่อ
ได้หรือไม่"

"อืม ถูกปิดตาทั้งสองข้าง มือและเท้าถูกมัด ร่างกายท่อนล่างและ

ทรงออกถูกแทงด้วยของมีคมหลายจุด"

"ถูกต้อง" หลินหวนชิงพยักหน้าแล้วถามอีกครั้งด้วยท่าทีครุ่นคิด
"หากได้ทำเป็นนักโทษฆ่าข่มขืนผู้นี้และได้เตรียมที่จะฆ่าปิดปากไว้ตั้งแต่
ก่อนก่อคดีแล้ว เหตุใดยังต้องปิดตาของเหยื่อด้วย"

"ตะ...ได้เท่า...จะเป็นนักโทษฆ่าข่มขืนได้อย่างไร" น้ำเสียงตกใจกลัว
ของเหยียงเว่ยผิงดังมาจากข้างๆ

แต่ซูโม่อีกกลับไม่ได้สนใจอีกฝ่าย เขาโบกมือเพื่อส่งสัญญาณให้
หลินหวนชิงพูดต่อไป

"ในขั้นตอนการก่อคดีของนักโทษที่ทำผิดกฎหมายทางเพศ ความสุข
ทั้งหมดนั้นมาจากการต่อต้าน การดิ้นรน และความสิ้นหวังของเหยื่อ
ดวงตาเป็นช่องทางที่ดีที่สุดในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกเหล่านี้แล้ว
เขาจะปิดมันไว้ด้วยเหตุใด"

ซูโม่อึ้งไม่พูดอะไรและสีหน้าก็ไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ

เหยียงเว่ยผิงที่อยู่ข้างๆ กลัวความเงียบเช่นนี้มาก ดังนั้นเขาจึงรีบ
คลีคลายสถานการณ์โดยพูดว่า "อะ...อาจเป็นเพราะ...ความชอบทางเพศ
เป็นพิเศษ..."

หลินหวนชิงไม่ได้รีบร้อนที่จะโต้แย้งเหยียงเว่ยผิง ยังคงถามต่อว่า
"แล้วการที่มือและเท้าถูกมัดไว้เป็นเพราะอะไร"

"บางที่...บางที่...ยังคงเป็นเพราะความชอบทางเพศ..."

"แล้ววิธีระงับเพศที่ร่างกายท่อนล่างของผู้ตายถูกแทงด้วยมีดคมเล่า"

"ยังคง...ยังคงเป็น...ความชอบทางเพศ..."

"..." หลินหวนชิงมองเหยียงเว่ยผิง ท่าทางพูดไม่ออก

เหยียงเว่ยผิงถูกมองด้วยสายตาเช่นนี้ก็รู้สึกหวาดกลัว พลันผุดลุกขึ้น

จากเก้าอี้ทรงกลมราวกับคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ พร้อมยืดคอพูดว่า "อะ...ข้าเพียงคาดเดา...ข้าไม่ได้มีความชอบเช่นนี้..."

หางตาของหลินหวนชิงกระตุก น้ำเสียงแฝงความสนใจเล็กน้อย "ตามความเห็นของข้าทั้งหมดนี้ล้วนมีสาเหตุ"

ซูโม่อี้เอ่ย "เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

หลินหวนชิงยิ้มอย่างใจเย็น "ประการแรกฆาตกรรมัดมือและเท้าของเหยื่อเพราะเขาไม่แข็งแรงขนาดที่จะสามารถควบคุมเหยื่อได้ตลอดระยะเวลาในการก่อคดี ดังนั้นเขาจึงยอมเสียเวลามัดคนไว้โดยยอมเสี่ยงกับการที่จะถูกพบในที่เกิดเหตุ นี่แสดงให้เห็นว่าฆาตกรกลัวว่าตนเองจะสู้เหยื่อไม่ไหว"

"ถ้าเช่นนั้นบุรุษแบบใดกันที่จะประเมินตนเองได้เพียงนี้" หลินหวนชิงยกมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง ถามเองตอบเอง "รู้สึกดูถูกตนเองอย่างมาก บุรุษที่รู้สึกดูถูกตนเองอย่างมากจะกลัวว่าเหยื่อจะเห็นตนเอง การจ้องมองของพวกนางน่าขนลุกขนพอง และไม่สามารถมีความสุขกับการเช่นฆ่าได้ ดังนั้นเขาจึงต้องปิดตาทั้งสองข้างของผู้ตาย"

เสียงเว่ยผิงได้ยินดังนั้นก็อ้าปากค้าง อยากจะพูดอะไรบางอย่าง หลินหวนชิงไม่ให้โอกาสเขาโดยพูดต่อว่า "สุดท้ายร่างกายท่อนล่างของเหยื่อถูกทำลาย จึงทำให้รู้ว่าเหตุใดฆาตกรจึงรู้สึกดูถูกตนเอง"

ซูโม่อี้หรีดตาลงเล็กน้อย สีหน้ายังคงยากที่จะคาดเดาเช่นเคย หากไม่ใช่เพราะเขาเอนตัวไปทางหลินหวนชิงโดยไม่รู้ตัว หลินหวนชิงก็เกือบจะคิดว่าเขาไม่สนใจแล้ว

"ของเขาไม่แข็งตัว"

ทุกคนในที่นั้นต่างตะลึงงัน

"บุรุษที่ไม่แข็งแรงไม่สามารถร่วมประเวณีกับสตรีตามปกติได้ ดังนั้นจึงทำให้จิตใจของเขาบิดเบือน ทำได้เพียงจินตนาการว่ามีที่เย็นเฉียบนั้นเป็นส่วนหนึ่งในร่างกายของตนเอง แล้วใช้มันทิ่มแทงร่างกายท่อนล่างของผู้ตายครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้ได้รับความสุข และเพราะของเขาไม่แข็งแรงก็เลยรู้สึกดูถูกตนเอง เมื่อเชื่อมโยงเข้าด้วยกันรายละเอียดของคดีก็จะมีเหตุผล"

ฝนที่ดำนอกยังคงตกอยู่ และเนื่องจากหน้าต่างถูกปิดอยู่ เสียงคนเดินถนนและเสียงล้อที่บิดผิวนถนนต่างถูกปกคลุมด้วยชั้นหมอกที่อบอ้าว เมื่อเทียบกับบรรยากาศแปลกประหลาดในห้องนี้กลับทำให้หัวใจเต้นเร็วยิ่งขึ้น

ทูโมอีดูเหมือนจะเข้าใจ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่เข้าใจเช่นกัน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนนี้เขาจดจ่อกับหยาบกระด้างที่ซ่อนอยู่ในน้ำชาที่หอมอบอวลปราศจากอารมณ์ใดๆ บางทีอาจเป็นเพราะการบีบคั้นจากการเป็นขุนนางมาเป็นเวลานาน หรือบางทีอาจเป็นเพราะอุปนิสัยที่เกิดขึ้นเป็นเชื้อพระวงศ์ของเขา หลินหวนซิงจึงเก็บความมึนงงเมื่อครู่กลับมาโดยไม่มีสาเหตุและได้แต่เหลือบตามองเขานิ่งๆ

นิ้วมือขาวราวกับหยกที่วางอยู่บนขอบถ้วยเคาะเบาๆ สามครั้ง ทูโมอีที่เหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้มพูดขึ้นว่า "เจ้าหน้าที่หลินวิเคราะห์ได้อย่างมีเหตุผล"

หลินหวนซิงตกตะลึงอยู่ชั่วขณะ ประโยคนี้ฟังแล้วเป็นคำชมที่ไม่เหมือนคำชม ทำให้เขาไม่รู้ว่าจะพูดต่ออย่างไรดี จึงได้แต่เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา "ถ้าเช่นนั้นคดีนี้ได้ทำสูงจะรับไป?"

ทูโมอีไม่ตอบหลินหวนซิง เพียงยกมูมปากขึ้น ก่อนลุกยืนและเลิก

เสื้อคลุมด้านหน้าทำท่าจะจากไป

หลินหวนซิงสับสนยิ่งกว่าเดิม เขารีบหมุนตัวตามอีกฝ่าย "ได้เท่าๆ?"

คนตรงหน้าชะงักฝีเท้า ในน้ำเสียงมีทั้งความชื่นชมและความเสียดย "คดีนี้เป็นของที่ว่าการเมืองหลวง แม้ศาลต้าหลี่จะมีอำนาจในการยื่นข้อเสนอ แต่ในเมื่อเจ้าเมืองหลี่ประกาศว่าคดีนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเรื่องที่กรมอาญาต้องพิจารณาทบทวน"

"ดังนั้นแม้ได้เท่าๆจะรู้ว่าหวังหู่ถูกใส่ร้าย ฆาตกรตัวจริงลอยนวลอยู่เหนือกฎหมายก็ไม่คิดที่จะเข้าไปแทรกแซงหรือ"

ซูโม่อี้หันมามองหลินหวนซิง เนื่องจากรูปร่างของคนทั้งสองแตกต่างกัน เขาจึงโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย จ้องมองอีกฝ่ายแล้วพูดด้วยสายตาดูเหยียดหยาม "ข้าไม่รู้ว่าหวังหู่เป็นผู้บริสุทธิ์หรือไม่ แต่ข้ารู้ว่าเจ้ารู้แต่เรื่องคดีฆ่าข่มขืน แต่ไม่รู้เรื่องคดีของหวังหู่ เจ้ารู้จักแต่เจ้าเมืองหลี่ แต่ไม่รู้จักข้า"

ซูโม่อี้ยิ้มและย้อนถามอย่างใจเย็น "ใช่หรือไม่"

หลินหวนซิงไม่มีอะไรจะพูด

ซูโม่อี้จึงเดินตัวตรงออกจากห้องไปและสั่งให้องครักษ์เตรียมรถม้าให้พร้อม

จนกระทั่งซูโม่อี้และคนทั้งขบวนออกไปจากหอสุราและขึ้นรถม้าไปแล้ว หลินหวนซิงจึงได้สติ ก่อนมองไปที่เสียงเว่ยผิงที่สับสนยิ่งกว่าตนเองแล้วถามว่า "คำพูดที่เขาพูดเมื่อครู่หมายความว่าอย่างไร"

ถนนที่ถูกฝนชะล้างมีน้ำขัง ล้อรถม้าวิ่งผ่านจะเปื้อนรอยน้ำเล็กน้อย เยียซิงซีม้า หันไปมองคนที่อยู่ด้านหลังที่วันนี้ดูแปลกไปเล็กน้อย

เป็นครั้งแรก เขาติดตามซูโม่อีมาเกือบสิบปี และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นผู้เป็นนายทำสิ่งที่เหลือเชื่อเช่นนี้ โดยการส่งเขาไปสะกดรอยตามขุนนางเล็กๆ สองคนนั้นก่อน จากนั้นก็ให้เขาไปเชิญคนที่เหยียดหยามตนเองสองคนนั้นมาพบ สุดท้ายก็ออกจากหอสุราพร้อมรอยยิ้มที่มุมปากด้วยความพึงพอใจ...

เยี่ยซิงยังคิดถึงรู้สึกแปลก จึงเผลอกระซอกสายบังเหียนในมืออย่างแรงโดยไม่ทันระวัง ทำให้ม้าตกใจและเกิดเสียงดังขึ้นในโรงม้า

"หากยังเหลียวซ้ายแลขวานึกตำหนิในใจ เจ้าก็ไม่ต้องติดตามข้าอีกตั้งแต่พຼ່ງนี้เป็นต้นไปจงไปปิดกวาดเช็ดถูที่ศาลตำหลิเสีย"

น้ำเสียงใจเย็นดังมาจากทางด้านหลัง ไม่ได้แสดงความฉุนเฉียวแต่ยังคงน่าเกรงขาม เยี่ยซิงรู้สึกหวาดกลัว จึงรีบหันหลังกลับรากับยอมแพ้วากลับได้ยินคนที่อยู่ด้านหลังพูดขึ้นมาอีกครั้ง

"เจ้าหน้าที่จดบันทึกผู้นั้นเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในด้านการพิพากษาที่หายากผู้หนึ่งจริงๆ เสียหายที่เป็นเพียงเจ้าหน้าที่จดบันทึกนับเป็นการใช้ผู้มีความรู้ความสามารถไปทำงานง่าย ๆ โดยแท้"

เยี่ยซิงตกใจรู้สึกว่าคุณเป็นนายของตนเองอาจมีวิชาอ่านใจคนไม่ว่าความคิดอะไร ของใคร หรือเวลาใดล้วนไม่สามารถรอดสายตาของเขาไปได้

"แล้วเหตุใดได้เท่าไม่..."

ไม่ได้รอให้เยี่ยซิงถามจนจบ ซูโม่อีกก็ยิ้มแล้วทำเสียงอึม แล้วโยนของบางอย่างลงบนโต๊ะในโรงม้า พูดเสียงทุ้มว่า "น่าเสียดายที่เขาเชี่ยวชาญในการไขคดีเพียงอย่างเดียว แต่ไม่เชี่ยวชาญเรื่องแหวดวงขุนนาง นิสัยปากส่วางเช่นนี้อยู่ในศาลตำหลิไม่ใช่เรื่องดีแน่"

เยียซิงกลับไม่ได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้เลย เขาถามขึ้นอีกครั้งว่า "แล้วได้เท่าคิดจะทำอย่างไรต่อไป"

ซูโม่อี้เจียบังนไปครู่หนึ่ง สายตามองไปที่สำนวนความม้วนหนึ่งบนโต๊ะเล็ก ก่อนที่แววตาจะเป็นประกายขึ้นมาเล็กน้อย เขาวางนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือลงบนเขาค้างไปมาพร้อมพูดเบาๆ "รอไปก่อน ผ่านความลำบากอีกสักหน่อยก็จะเข้าใจเอง"

"แต่สองคดีนั้นได้เท่าไม่สนใจจริงๆ หรือขอรับ" บางทีอาจเป็นเพราะกลัวจะถูกตำหนิ เยียซิงจึงถามอย่างระมัดระวัง

ซูโม่อี้ครั้นที่จะพูดกับเยียซิงมากเกินไป จึงพูดด้วยท่าที่แปลกๆ ว่า "เจ้ารู้จักข้าเป็นวันแรก? ขณะที่ฮ่องเต้ทรงกำลังจะปรับปรุงกฎหมายของราชสำนัก แต่คนที่ถูกวางไว้ในจวนของราชเลขาซึ่งก็หายตัวกันไปหมด คดีของหวังหูซำบั่นขึ้นเพียงใด เจ้าหน้าที่จดบันทึกเล็กๆ อย่างเขาไม่รู้ได้ แต่เจ้าจะไม่รู้เสียหรือ"

เยียซิงถูกซูโม่อี้ดำเนินอย่างไม่มีสาเหตุจึงพูดอย่างไม่เต็มใจ "หากได้เท่าปล่อยไปไม่สนใจ เมื่อไปถึงกรมอาญาจะมีทางหนีทีไล่ได้อย่างไรขอรับ"

ซูโม่อี้ยิ้มเยาะ ข้อนิ้วชี้เคาะโต๊ะตัวเตี้ยในรถม้าจนส่งเสียงเบาดังต่อเนื่องพลางครุ่นคิด ก่อนที่ซ่งเจิ้งสิงจะได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นราชเลขาธิการ ซ่งเจิ้งสิงเคยเป็นเสนาบดีกรมอาญามาก่อน เมื่อคดีไปถึงกรมอาญา สำหรับเบื้องล่างซูโม่อี้สามารถขุดหาพรรคพวกที่ซ่งเจิ้งสิงทิ้งไว้ได้ สำหรับเบื้องบนก็จะคอยดูว่าคนที่อยู่เบื้องหลังคนผู้นี้เป็นสัตว์ประหลาดหรือญาติปีศาจชนิดใดกัน ต้องรู้ว่าคดีที่ฮ่องเต้จับตาอยู่ไม่ใช่เพียงราชเลขาธิการธรรมดาๆ ก็จะสามารถรับผิดชอบควบคุมได้

แต่ความคดเคี้ยวและกลอุบายในราชสำนักเหล่านี้ชูโม่อี้คร้านที่จะบอกเยี่ยงจริง ๆ จึงพูดอย่างเป็นชาประโยชน์คนหนึ่งว่า "เจ้าเป็นองครักษ์คนสนิทของข้า ไม่ใช่ว่าจะเสนาบดีศาลตำหนิ"

"..." เยี่ยงคับแค้นใจจนพูดไม่ออก คิดในใจว่าโรคปากร้ายของผู้เป็นนายคงจะกำเริบอีกแล้ว จึงทำได้เพียงก้มหน้า หุบปาก และบังคับรถม้าต่อไปอย่างเงียบๆ

หลังจากเดินทางไปได้ไม่กี่ช่วงถนนรถม้าก็มาจอดที่หน้าประตูศาลตำหนิ ชูโม่อี้จัดชุดขุนนางให้เข้าที่แล้วลงจากรถ ขณะที่กำลังสั่งให้คนนำสำนวนความไปไว้ในห้องหนังสือที่เขาใช้จัดการหนังสือราชการอยู่นั้น เสียงล้อรถดังกุกกักๆ ก็ดังมาจากกระยะไกล

"ชื่อจื่อ" คนที่มาก็คือพ่อบ้านซราที่จวนของชูโม่อี้ เขายื่นจี้หยกชิ้นหนึ่งให้ชูโม่อี้แล้วพูดว่า "ชื่อจื่อลี้มไปแล้วหรือว่าวันนี้เป็นวันอะไร"

ชูโม่อี้มองจี้หยกแล้วก็สะดุ้ง นึกขึ้นมาได้ทันใดว่าวันนี้เป็นวันพระราชสมภพของไทเฮา ดูเหมือนว่าระยะนี้งานยุ่งจริงๆ แม้แต่วันเช่นนี้ก็ยังมีเสียได้ ไทเฮาเลี้ยงดูเขามาจนเติบโตใหญ่ เป็นเหมือนบิดามารดา หากว่าเขาจำไม่ได้แม้กระทั่งวันพระราชสมภพของตนเอง เกรงว่าคงจะเสียใจจริงๆ เขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเสียใจเล็กน้อย หยิบจี้หยกจากในมือของพ่อบ้านแล้วมองไปทางด้านหลังของเขา ซ่างเป็นผู้อาวุโสที่รู้ใจจริงๆ แม้แต่ของที่สวมใส่ในการเข้าวังก็นำมาด้วย

ชูโม่อี้จึงรู้สึกวางใจและเดินตามพ่อบ้านซราเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าพร้อมกับสั่งให้เยี่ยงไปนำหนังสือที่เหลืออยู่ชุดเดียวซึ่งรวบรวมไว้ในห้องหนังสือของเขามา

ไทเฮาชื่นชอบหนังสือ ตั้งแต่เมื่อครั้งที่ยังไม่ได้อภิเษกสมรสก็มีนิสัย

เช่นสตรีทั่วไป โดยขึ้นขอบนิทานพื้นเมืองตามร้านหนังสือทั่วไป ต่อมาเมื่อเข้าวังและเป็นที่โปรดปรานจึงต้องวางตนให้ภูมิฐานสง่างาม ต้องดูแลเอาใจใส่ราษฎร ความขึ้นขอบในการอ่านนิทานพื้นเมืองซึ่งไม่เป็นที่เชิดหน้าชูตาจึงต้องละทิ้งไป แน่แน่นอนว่าได้ทำให้ผู้รอบรู้ทุกรายละเอียดเข้าใจเป็นอย่างดี

หลังจากที่มโหรีจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็ใช้ปกหนังสือประวัติศาสตร์ห่อหนังสือนิทานพื้นเมือง จากนั้นก็เข้าวังก่อนที่งานเลี้ยงในพระราชวังจะเริ่มขึ้น

งานเลี้ยงวันพระราชสมภพของไทยเฮาเป็นงานสำคัญ แต่ไทยเฮาเป็นคนประหยัดมาโดยตลอด และครั้งนี้ก็ไม่ใช้วันพระราชสมภพรอบสิบปี จึงไม่ได้จัดงานเลี้ยงอย่างยิ่งใหญ่ เพียงจัดงานเลี้ยงขึ้นในพระราชอุทยานภายในพระราชวังเท่านั้น โดยพระราชวงศ์และข้าราชการสำนักชั้นสามขึ้นไปสามารถนำครอบครัวมาร่วมงานได้

ตอนที่มโหรีไปถึงยังเข้ามาก และหลังจากพบกับสหายร่วมงานและบรรดาญาติในตระกูลเดียวกันแล้ว สายตาของเขาก็จ้องมองไปที่ตำแหน่งของราชเลขาซึ่งที่นั่งนั้นว่างเปล่า แม้จะสมเหตุสมผล แต่ในใจของมโหรีก็เกิดความรู้สึกหดหู่ใจอย่างไม่คาดคิด...

"จึงเชอ"

มโหรีซังกก็เฝ้าเหล็กน้อย เมื่อหันตัวกลับไปก็ชนเข้ากับคนที่อยู่ข้างๆ ขณะที่เขากำลังจะแสดงการคารวะและขออภัยก็ถูกใครบางคนจับมือไว้ทำที่ดูสนิทสนมมาก เขาสะดุ้งแล้วพูดว่า "เหลียงฮ่อง"

เมื่อเหลียงฮ่องเห็นเขาเคร่งครัดในมารยาทปานนี้ก็หัวเราะออกมา ก่อนปล่อยมือที่จับเขาไว้แล้วเอ่ย "พูดถึงลำดับชั้นญาติข้าเป็นตาของเจ้า"

ความเคยชินที่เอื่อยปากก็เรียกตำแหน่งเช่นนี้เกิดจากการถูกบังคับใน
แวดวงขุนนางสินะ"

ซูโม่อีพยักหน้าแต่ไม่ได้ตอบ พุดถึงลำดับชั้นญาติเหลียงต้องเป็น
อาของมารดาเขาจริงๆ แต่เนื่องด้วยความสัมพันธ์จากการแต่งงาน
ระหว่างเหลียงอ่องและครอบครัวของพระมารดาขององค์รัชทายาท ดังนั้น
ในราชสำนักทุกคนต่างรู้ดีว่าเป็น 'ฝ่ายองค์รัชทายาท' ซูโม่อีทำงานให้กับ
ฮ่องเต้เท่านั้นและไม่ต้องการขัดแย้งกับกลุ่มอำนาจใดๆ ในราชสำนัก
ดังนั้นในโอกาสเช่นนี้จึงแสดงท่าทีทำตามระเบียบปฏิบัติ

"เรื่อนั้นเจ้าก็รู้แล้วหรือ"

ซูโม่อีเงยหน้าและเห็นว่าเหลียงอ่องกำลังมองดูที่วังเปล่าของ
ราชเลขาซึ่ง

"วันนี้ได้รับคำสั่งให้ไปที่ว่าการเมืองหลวงจึงได้รู้พะยะค่ะ"

"ได้ยินมาว่าฆาตกรถูกจับในที่เกิดเหตุ?" เหลียงอ่องสะบัดแขนเสื้อ
แล้วถามด้วยท่าที่สบายๆ

ทั้งสองเดินไปตามทางเดินเล็กๆ ในพระราชอุทยานไปยังที่นั่งของ
พระราชวงศ์ เดิมที่เป็นบรรยากาศที่ทางเดินเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของ
ดอกไม้ แต่ซูโม่อีเมื่อได้ยินดังนั้นกลับขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนพุดด้วย
น้ำเสียงปกติ "ผู้ถูกจับกุมยังไม่ผ่านการตรวจสอบจากกรมอาญา เกรงว่า
ยังไม่สามารถนับเป็นฆาตกรได้พะยะค่ะ"

เสียงหัวเราะเบิกบานดังขึ้น ผู้ที่เดินอยู่ด้านหน้าหยุดลงแล้วหันมา
มองเขา ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ "ได้ทำให้ซูมีเหตุมีผล ทำงานตาม
ระเบียบข้อบังคับ วันนี้นับว่าเข้าได้ความรู้แล้ว"

เมื่อเห็นว่าซูโม่อียังคงไม่แสดงสีหน้าอะไร เหลียงอ่องจึงเปลี่ยน

หัวข้อสนทนาทันที เอยขึ้นอีกว่า "หวังหู่องค์รักษ์คุ้มกันส่วนพระองค์ผู้นั้น ข้าเคยได้ยินเรื่องของเขามาบ้าง"

"อ้อ" ชูโม่อึ้งรู้สึกเห็นใจความคาดหมายเล็กน้อย

"ก่อนหน้านี้เรามีชื่อเสียงฉาวกระฉ่อนในหมู่องค์รักษ์คุ้มกันส่วนพระองค์ ตามที่สหายร่วมงานของเขาพูดกัน เดิมทีหวังหู่เป็นคนที่ลุ่มหลงในสุรานารี แล้วยังเป็นแขกประจำของหอศุภนิภาไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะทำตามอำเภอใจถึงเพียงนี้..." เหลียงอ๋องถอนหายใจแล้วพูดด้วยน้ำเสียงแสดงความเสียายเป็นอย่างยิ่ง "ตอนนี้เขาถูกจับแล้วและใช้ความตายเป็นการยอมรับผิด การได้รับโทษเช่นนี้ก็ถือว่าสมควรแล้ว"

ชูโม่อึ้งไม่ได้พูดอะไรได้แต่เดินตามเหลียงอ๋องไปตามทางเดินอย่างเงียบๆ

แสงจันทร์ส่องสว่างเหนือยอดต้นหลิว สายลมยามค่ำพัดผ่านเรือนกาย โคมไฟส่องแสงสลัวๆ ลงบนตัวของชูโม่อึ้ง เผยท่าทีที่ดูสนิทสนมและเฉยชาในเวลาเดียวกัน ต้องบอกว่าเวลานี้ชูโม่อึ้งอายุน้อย แต่ยามต้องเผชิญหน้ากับชินอ๋องที่อายุมากกว่าตนเองมาก ความเยือกเย็นจากการเคร่งครัดในกฎหมายที่แสดงออกมาก็ทำให้เกิดความน่าเกรงขามตามธรรมชาติ เวลาที่เขาไม่พูดก็สามารถสร้างความกดดันที่มองไม่เห็นให้กับผู้คนได้แล้ว

เหลียงอ๋องเองก็เงียบตามไปด้วยเช่นกัน เดิมทีคิดจะเอ่ยปากกล่าวอะไรบางอย่างอีก แต่เสียงของชินที่ตะโกนอย่างสุดเสียงดังมาแต่ไกลทุกคนในที่นั้นเมื่อได้ยินต่างพากันคุกเข่าลงเป็นแถว

งานเลี้ยงเริ่มต้นขึ้น หลังจากขุนนางทั้งหมดถวายบังคมแล้วก็เป็นกรร้องรำทำเพลง

ตำแหน่งของชูโม่อีกถูกจัดอยู่ท่ามกลางพระโอรส ซึ่งอยู่ต่ำกว่า
องครักษ์ทนายเพียงชั้นเดียวเท่านั้น ขณะที่เขานั่งลงก็เงยหน้าขึ้นมอง
ไทเฮาซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล วันนี้ผู้อาวุโสสวมชุดพิธีการสีแดงอมทอง
ที่เต็มไปด้วยความเบิกบาน กำลังเอียงกายพูดกับหม่อมมัว* ที่อยู่ข้างๆ
แต่สายตากลับทอดมองไปยังผู้คนที่นั่งอยู่ด้านล่างราวกับกำลังมองหา
ใครสักคน

จะตามหาใครได้อีกเล่า ชูโม่อีกก็มึนศีรษะและหัวเราะเบาๆ โดยใช้
ปลายนิ้วลูบหนังสือนิทานพื้นเมืองชุดนั้น

"เสด็จยาย" เขาเดินไปช้าๆ "วันนี้เป็นวันพระราชสมภพของพระองค์
หลานจะต้องมาแน่นอนพะย่ะค่ะ"

เวลานี้ไทเฮาเพิ่งเพิ่งสายตา เมื่อมองเห็นเขาก็ยิ้มตามจิตใต้สำนึก
แต่เพียงไม่นานก็ไม่วางความคิดถึงอะไรจึงแสวงหุบยิ้ม ทำท่าทางแปลกๆ
สีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ดูทั้งยิ้มยิ้มทั้งโกรธเคือง

ชูโม่อีกถูกไทเฮาดึงตัวมาข้างหน้า "ที่แท้เจ้ายังจำวันเกิดของยายเจ้า
ได้ด้วยหรือ" น้ำเสียงเช่นนี้เขาไม่ต้องมองก็รู้ว่าเวลานี้ไทเฮาจะมีสีหน้า
เช่นไร

ชูโม่อีกยื่นหนังสือนิทานพื้นเมืองในมือให้พลงพุดยิ้มๆ "นี่เป็น
ของขวัญที่เตรียมไว้ให้เสด็จยายโดยเฉพาะพะย่ะค่ะ"

เมื่อไทเฮาเห็นหนังสือประวัติศาสตร์ชุดหนึ่งที่เขถืออยู่ในมือก็โกรธ
มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่ขณะที่กำลังจะเอ่ยชูโม่อีกก็หันไปด้านข้างเพื่อ
บังสายตาของบรรดานางกำนัลและหม่อมมัวแล้วเปิดมุมหนึ่งของหนังสือ
ก่อนพุดเบาๆ "เหลืออยู่เพียงชุดเดียวเท่านั้นพะย่ะค่ะ"

* หม่อมมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลายทั้งย่า ยาย แม่่ม บ้า และยังเป็นคำเรียกหญิง
รับใช้อาวุโสในเจียงยก้อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

โทสะที่กำลังจะปะทุขึ้นมามลายหายไปทันที ก่อนไทเฮาจะสั่งให้คนนำหนังสือไปเก็บให้ติดด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แล้วหันมาบนฐโม้อี "น้ำใจของเจ้ามอบให้ยายไม่รู้ลึกเสียตายบ้างหรือ เอาไปหลอกสตรีโคมงามยังจะดีเสียกว่า"

ฐโม้อีรู้สึกหนาวสั่นหลังราวกับมีลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง

ไทเฮาจับจ้องเรื่องการแต่งงานของเขา ไม่ใช่เพียงวันหรือสองวันก่อนหน้านี้ยังดีที่สุดสุดท้ายก็แล้วแต่เขา ทว่าตั้งแต่เขามาเป็นเสนาบดีศาลตำหนิงานก็ยุ่งมากขึ้น ทุกครั้งที่ไทเฮาเห็นเขาหัวข้อสนทนาก็จะกลายเป็น 'การบังคับให้แต่งงาน'

"เอ่อ...แค่ๆ ไม่ใช่เพราะงานยุ่งจนไม่มีเวลาสนใจผู้อื่นหรือพะยะค่ะ..." เขากำหมัดและไอบาๆ สองครั้ง คิดหาเหตุผลพร้อมทั้งหันหลังเตรียมจะหนี แต่กลับถูกไทเฮาดึงตัวกลับไปอีกครั้ง

"ดูเจ้าสิ วันๆ ไม่อยู่กับคนตายก็พบบปะกับนักโทษ บुरุษที่เคยหัวหาญส่งผ่าเผย เวลานี้มักทำหน้าบึ้งตึง ยายเห็นเจ้ายังต้องสวมเสื้อคลุมเพิ่มไม่เช่นนั้นมักรู้สึกขนลุกเป็นอย่างไร" หลังจากไทเฮาเอ่ยจบแล้วก็เอาเสื้อคลุมบางๆ มาคลุมตัว

"..." ฐโม้อียืนอย่างเรียบร้อย ทั้งไม่กล้าส่งเสียงใด

"ยายคิดว่าเจ้าถึงวัยตั้งหลักตั้งฐานนานแล้ว หากคนมาดูแลเจ้าสักคนก็ดี ดูแลเจ้าแล้วยังทำให้ยายวางใจด้วย"

"หลานเคารพคำสั่งสอนของเสด็จยายพะยะค่ะ" ฐโม้อีไม่กล้าฟังต่อไปอีก จึงถวายบังคมอย่างเชื่อฟังและเตรียม 'วิ่งหนี'

"เพราะฉะนั้น เอื่อ...เจ้าอย่าหนีนะ" ไทเฮาเอ่ยพร้อมดึงตัวฐโม้อีกลับไปอีกครั้ง "เจ้ารู้หรือไม่ว่าน้องชูของเจ้ากลับมาที่วังเมื่อไม่กี่วันก่อน"

ไม่ได้เจอกันหลายปีนางคิดถึงเจ้ามาก ไม่ง่ายเลยกว่าที่เจ้าจะเข้าวัง
สักครั้ง ประเดี๋ยวบ่นางเสียหน่อยนะ"

ได้อะไร

大理寺・卿 1
Da Li Si Qing 1

คดีรื้อถอนปมรักแห่งศาลต่ำหลี่ 1
Anyway เขียน
จิวิษา แปล

จำนวน 312 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 《大理寺・卿》(Da Li Si Qing)

Author © 安妮薇 An Ni Wei (Anyway)

Thai language translation rights arranged with Beijing Aiyue Meiwen Information Technology Co., Ltd.

Thai language copyright © 2024 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3220-6

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อศาลตำหสี่ได้รับพระราชโองการให้รับช่วงต่อคำคดี
เป็นเหตุให้ ‘ซูโมอิ’ เลนาบตีศาลตำหสี่ได้รู้จัก ‘หลินหวันเจิง’ เจ้าหน้ากัชั้นผู้น้อยที่ยอมหักไมยอมบงอพูหนึ่ง
หลินหวันเจิงไม่เหมือนผู้อื่น เพราะเขากัจจดเลลียและไม่เกรงกลัวใคร
ไม่ถูกสิ! ที่ถูกควรจะต้องเรียกว่า ‘นาง’ กระจบ
เพราะความจริงแล้วนางคือขุนนางหญิงที่ปลอมตัวเป็นชายเข้ามาในราชสำนัก
มีหน้าซำยังมีประวัติเป็นบุตรสาวของขุนนางต้องโทษอีกด้วย
จะด้วยตำแหน่งฐานหรือภูมิหลัง นางล้วนไม่อาจคู่ควรกับ ‘การเป็นคนรู้จัก’ ของซูโมอิได้เลย
กว่าะหว่างนางกับพูที่ ‘ไม่กลัวแม่แต่เหล้าทวยเทพและฤตพิศาก ขุนนางพูโหดเหี้ยมอันดับหนึ่ง’ พูนี้
ทั้งสองกลับมีความสัมพันธ์ที่ ‘ใกล้ชิดสนิทแนบแน่น’ กัน
เช่นนี้แล้วคดีรื้อบที่จะซ่อนบมรักได้ดีที่สุดจะมีโชคคัของเลนาบตีศาลตำหสี่เองหรือ
คนที่หลงใหลในการพิพากษา ทั้งยังเป็นหลานชายของอ๋องเต
มีความรัก-ใคร่-ผูกพันกับนักโทษหญิงพูหนึ่งเช่นนี้ เรื่องราวจะจบลงด้วยดีได้อย่างไรกัน

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลผู้อ่านด้วยใจ

Ins. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3220-6

9 786160 632206

ราคา 349 บาท